

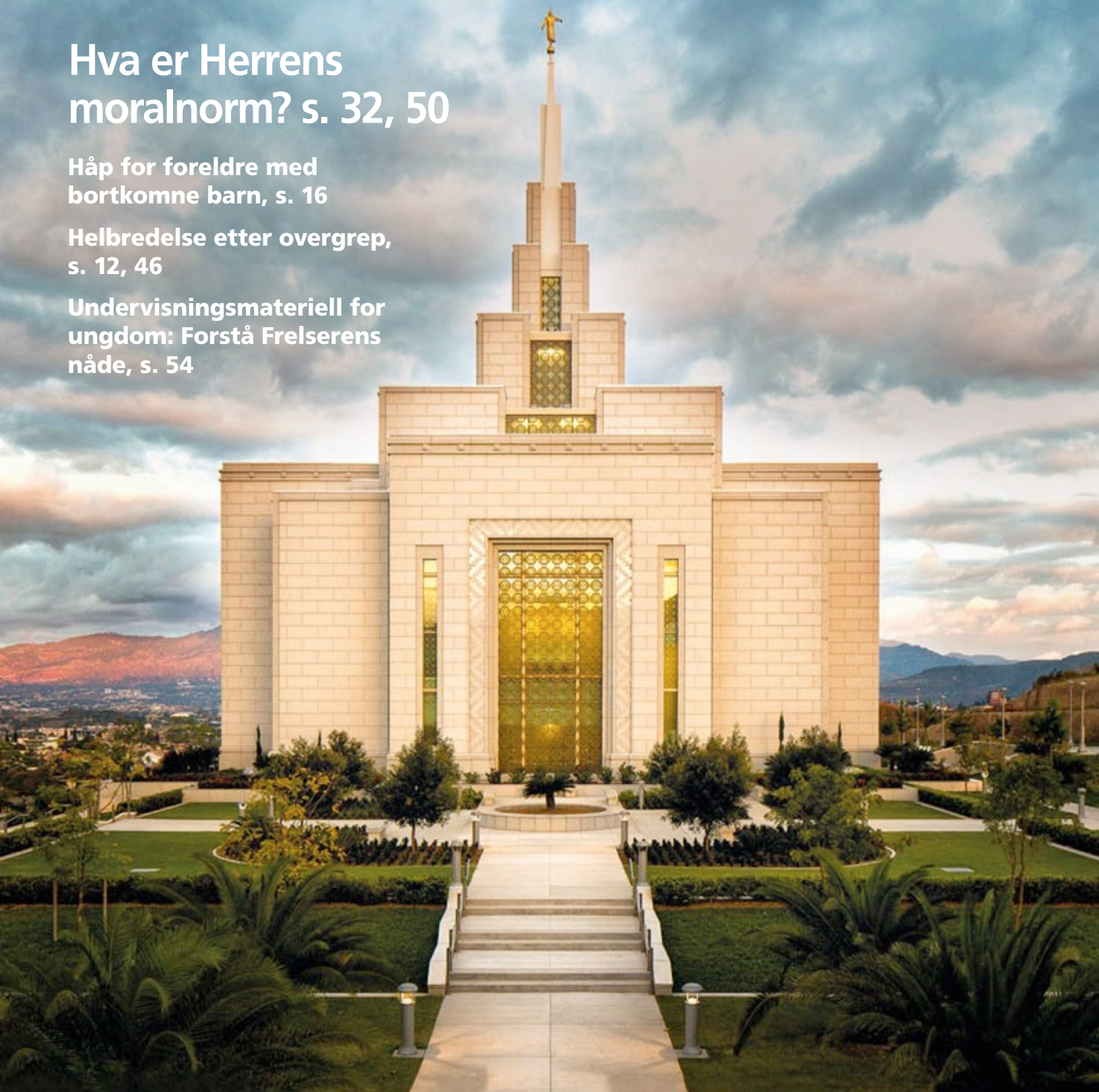
Liahona

**Hva er Herrens
moralnorm? s. 32, 50**

**Håp for foreldre med
bortkomne barn, s. 16**

**Helbredelse etter overgrep,
s. 12, 46**

**Undervisningsmaterieell for
ungdom: Forstå Frelserens
nåde, s. 54**

"Å være mor er ingen hobby, det er et kall... Det er ikke noe man gjør hvis man får presset det inn i timeplanen. Det er dette Gud ga oss tiden til."

Rachel Jankovic, i Neil L. Andersen, "Barn," *Liahona*, nov. 2011, 28.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Tjeneste og evig liv**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige misjon: Verdens lys**

HOVEDARTIKLER

- 16 Trofasate foreldre og bortkomne barn: Ha håp mens dere overvinner misforståelser**
Av eldste David A. Bednar
Eldste Bednar hjelper foreldre å ha en korrekt doktrinær forståelse av sannheter når det gjelder bortkomne barn.

22 Pioner i alle land: Zimbabwe – Et vakkert land, et folk med tro

Disse trofaste pionerene i Zimbabwe kan være eksempler for Kirkens medlemmer i alle land.

28 Urokkelig

Av Reid Tateoka
Midt oppe i ettervirkningene etter jordskjelvet og tsunamien i 2011 i Japan husket disse misjonærene å vende seg til Herren.

32 Herrens moralnorm

Av eldste Tad R. Callister
Vår himmelske Fader trenger bare å tale én gang om sin moralnorm, og hans røst gjelder fremfor alle andre røster denne verden kan mønstre.

AVDELINGER

- 8 Notater fra generalkonferansen i oktober 2013**
- 10 Profeter i Det gamle testamente: Abraham**
- 11 Undervis i *Til styrke for ungdom*: Seksuell renhet**
- 12 Vi taler om Kristus: Byrden ble fjernet**
Navn ønskes ikke oppgitt
- 14 Tjeneste i Kirken: Tjeneste for en fremmed**
Av Yong Gil Park
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Venting i forværelset**
Av Lori Fuller

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Tegucigalpa Honduras Temple:
Cody Bell. Annen omslagsside: Fotoillustrasjon:
Bradley Slade.

42

42 Fremgang med å invitere

Av Richard M. Romney

Du kan finne muligheter i hverdagen til å dele evangeliet med andre, akkurat som disse unge gjorde.

*Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Tell dine velsignelser!*

46 Å lege overgrepets tragiske arr

Av eldste Richard G. Scott

De dårlige valg andre tar kan påføre deg smerte og kval, men de kan ikke tilintetgjøre dine evige muligheter.

50 Til styrke for ungdom: Rene hjerter og legemer

Av Neill F. Marriott

52 Vær på vakt

Navn ønskes ikke oppgitt

Det tok meg ett og et halvt år å snakke med biskopen om mitt problem med pornografi. La det ikke ta så lang tid for deg.

53 Hvordan velge gode venner

Av president Thomas S. Monson

Dine venner øver stor innflytelse på hvem du blir. Velg dem omhyggelig!

54 Nåde og Jesu Kristi forsoning

Av Joshua J. Perkey

Husk alltid at vår Herre Jesus Kristus lar sin nåde være tilgjengelig for deg.

57 Plakat: Kjempestor hjelp

58 Er det greit å ... ? Kan jeg ... ?

Av Heidi McConkie

Ikke prøv å tilpasse evangeliet til ditt liv. Prøv i stedet å tilpasse ditt liv til evangeliet.

61 Rett på sak

62 Virtuelle pennevenner

Av Stephanie Acerson

Du kan bruke Facebook og andre medier for å bli en misjonær nå.

64 Gå ikke glipp av telefonoppringningen

Av David Dickson

Hva kan du gå glipp av hvis du ikke lytter til de kommende generalkonferansetalene?

66

66 Er det noen som hører meg?

Av Lucas F. og Susan Barrett

Hvordan kunne jeg bære vitnesbyrd om bønn når jeg ikke var sikker på om min himmelske Fader hører mine bønner?

68 Lys ide

69 Vår side

70 Venner over hele verden: Jeg er Tendai fra Zimbabwe

Av Amie Jane Leavitt

72 Aktivitet med figurer: Mudiwa fra Zimbabwe

73 Jeg følte Ånden

Av Linda K. Burton

En prestedømsvelsignelse og en Primær-sang hjalp meg å føle Den hellige ånd.

74 Bring Primær hjem: Jesus Kristus er vår Frelser

76 For små barn: En hage full av velsignelser

Av Linda Pratt

81 Portrett av en profet: Ezra Taft Benson

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Tom Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementpris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatiske, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2014 Vol. 78 No. 3. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

FOTOILLUSTRASJON: CRAIG DIMOND

“Hvordan velge gode venner”, side 53: Klipp ut flere bilder fra tidsskrifter av unge menn og unge kvinner, og gi en kort beskrivelse av hvert bilde. For eksempel kan du holde opp et bilde av en ung mann og si: “Dette er Aron. Han er ikke medlem av Kirken, men han går regelmessig i synagogen sammen med sin familie. Han liker sport og sier aldri noe som er stygt. Lag en profil som dette for hvert bilde. Spør dine barn hvilke av disse mennesker ville være gode venner. Les sammen med dem Jakobs brev 2:23 og diskuter måter vi kan være venn med himmelske Fader på.

“Jesus Kristus er vår Frelser,” side 74: Påsken nærmer seg! Dere ønsker kanskje å gjøre noe spesielt i denne tiden for å huske på velsignelsene fra Jesus Kristus. Hver dag under middagen kan hvert familiemedlem etter tur fortelle om velsignelser han eller hun har mottatt den dagen. Dere kan huske disse velsignelsene ved å samle klinkekuler i et glass – én kule for hver velsignelse. Du kan gjerne presentere denne ideen under familiens hjemmeaften ved å lese et skriftsted om Jesu Kristi liv. Be deretter dine barn tegne et bilde av det som hender i skriftstedet. Syng “Jeg prøver å ligne Jesus” (*Barnas sangbok*, 40) eller en annen sang om Frelseren.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

For å få forbindelse med *Liahona* på Facebook og motta inspirerende budskap, gå til facebook.com/liahona.magazine.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Abraham, 10

Benson, Ezra Taft, 81

Bønn, 58, 66

Den hellige ånd, 73

Familie, 16

Forsoning, 12, 16, 46, 54

Generalkonferanse, 8, 64

Jesu Kristus, 12, 54, 74

Medier, 32, 52

Misjonærarbeid, 22, 28,
42, 62

Moral, 11, 32, 50, 52

Motgang, 12, 28, 46

Nadverd, 28

Normer, 32, 58

Nåde, 54

Omvendelse, 32, 46, 50,

52

Overgrep, 12, 32, 46

Pionerer, 22

Pornografi, 32, 52

Profeter, 64

Sømmelighet, 32

Takknemlighet, 28, 76

Templer, 80

Tilgivelse, 46, 50, 52

Tjeneste, 14, 41, 57

Vennskap, 53, 62

Vitnesbyrd, 66

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Tjeneste

OG EVIG LIV

Frelseren er vårt eksempel på uselvisk tjeneste. Hans fullkomne liv ble viet til å tjene hans himmelske Fader og alle hans Faders barn. Faderens og Sønnens forente hensikt er å gi oss alle gaven udødelighet og velsignelsen evig liv (se Moses 1:39).

For å kvalifisere oss til evig liv må vi bli forandret gjennom Jesu Kristi forsoning – bli født igjen og rensset for synd. Men små barn under åtte år er syndfrie og forløst gjennom forsoningen (se Mosiah 3:16, 21; Moroni 8:10-12).

For alle oss som når ansvarsalderen, finnes det en fantastisk plan som lar oss blir rensset for synd og forberedt til evig liv. Den forberedelsen starter med dåp ved prestedømsmyndighet og ved å motta Den hellige ånd. Deretter må vi alltid minnes Frelseren og holde budene han har gitt oss.

Kong Benjamin fortalte sitt folk i Mormons bok om den glede vi føler ved å bli tilgitt for synd gjennom Jesu Kristi forsoning. Deretter lærte han dem at for å bevare en forlattelse for sine synder måtte de lære sine barn å tjene hverandre, og de måtte være så gavmilde de kunne for å dekke de timelige og åndelige behov til menneskene rundt dem. (Se Mosiah 4:11-16.)

Han sa også: “Og se, jeg forteller dere disse ting så dere kan få visdom og dere må lære at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17).

Jesus gikk omkring og forkynte sitt evangelium og gjorde vel (se Apostlenes gjerninger 10:38). Han helbredet syke. Han oppreiste døde. Med sin makt mettet han tusener da de var sultne og ikke hadde mat (se Matteus 14:14-21; Johannes 6:2-13). Etter sin oppstandelse ga han flere av sine apostler mat da de kom i land ved Galilea-sjøen (se Johannes 21:12-13). I Amerika helbredet han de syke og velsignet barna en for en (se 3 Nephi 17:7-9, 21).

Apostelen Jakob forklarte oss hvordan ønsket om å tjene andre har sitt utspring i vår takknemlighet for det Herren har gjort for oss:

“Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov, og fortsetter med det, slik at han ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører, han skal være salig i sin gjerning...

“En ren og usmittet gudsyndyrkelse for Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i deres nød, og å holde seg uplettet av verden” (Jakobs brev 1:25, 27).

Én måte du blir forsikret om at du blir rensset, er et stadig større ønske om å tjene andre for Frelseren. Tjenesten som hjemmelærer og besøkende lærerinne blir mer en glede enn en plikt. Du vil oftere melde deg som frivillig på en skole eller i et hjelpeprosjekt for fattige på ditt hjemsted. Selv om du har lite penger å gi dem som har mindre, ønsker du at du hadde mer så du kunne gi mer (se Mosiah 4:24). Du vil være ivrig etter å hjelpe dine barn og vise dem hvordan de skal hjelpe andre.

Etter hvert som din natur endres, vil du få et ønske om å yte større tjeneste uten påskjønnelse. Jeg kjenner noen av Frelserens disipler som har gitt store pengegaver og stor tjeneste, og har bestemt at ingen andre enn Gud og deres barn skulle vite om det. Gud har anerkjent deres tjeneste ved å velsigne dem i dette liv, og han vil velsigne dem i det evige liv heretter (se Matteus 6:1-4; 3 Nephi 13:1-4).

Når du har holdt befalingen om å tjene andre (se Matteus 22:39), har du følt at din stolthet har blitt endret. Frelseren irettesatte sine apostler da de diskuterte hvem som var den største blant dem. Han sa:

“La heller ikke noen kalle dere lærere, for én er deres lærer, Messias. Men den største blant dere skal

være tjener for de andre” (Matteus 23:10-11).

Frelseren viser oss hvordan vi kan lære å tjene andre. Han tjente fullkomment, og vi må lære å tjene slik han lærte – linje på linje (se L&P 93:12-13). Gjennom den tjeneste vi gir, kan vi bli mer lik Ham. Vi vil be

av hele vårt hjerte om å elske våre fiender slik han elsker dem (se Matteus 5:43-44; Moroni 7:48). Da kan vi til sist bli verdige til evig liv sammen med ham og vår himmelske Fader.

Jeg lover at vi kan komme til å tjene mer fullkomment når vi følger Frelserens læresetninger og eksempel. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har oppfordret oss til å be om anledninger til å tjene: “I deres morgenbønn hver ny dag ber dere vår himmelske Fader om å veilede dere til å gjenkjenne en mulighet til å tjene et av hans dyrebare barn. Gå så gjennom hele dagen ... på jakt etter noen å hjelpe” (“Arbeid ivrig”, *Liahona*, nov. 2012, 31). Overvei å oppfordre dem du underviser til å sette seg som mål å be hver morgen om anledninger til å tjene og deretter se etter dem gjennom hele dagen.

Hun fikk svar på sin bønn

Av Siphilile Khumalo

En kveld fikk jeg besøk av en venninne fra et annet trossamfunn. Vanligvis studerer jeg Skriftene alene, og jeg hadde tatt bøkene mine frem for å studere den kvelden. Jeg ble tilskyndet til å be henne lese i Skriftene sammen med meg, men jeg var redd og begynte i stedet å studere alene. Jeg visste at jeg hadde ignorert en tilskyndelse fra Ånden. Etter noen minutter spurte jeg forsiktig: "Har du lyst til å studere Skriftene sammen med meg?" Uten å nøle svarte min venninne: "Ja."

Vi leste så i Mormons bok. Hun stilte meg noen spørsmål, og jeg kunne føle at Ånden veiledet meg da jeg svarte. Jeg bar vitnesbyrd om Mormons boks sannhet. Etterpå fortalte hun meg: "Jeg har grått og vært redd i hele dag. Jeg hadde nettopp bedt Gud om hjelp da du spurte om jeg ville lese i Skriftene sammen med deg. Jeg føler meg så mye bedre nå. Takk skal du ha."

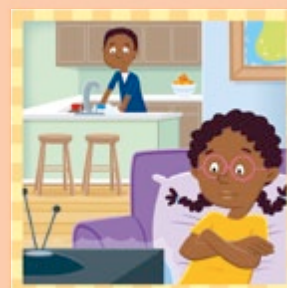
Herren hadde brukt meg som et redskap til å besvare en bønn og hjelpe ett av hans barn som trengte det. Jeg vet at tilskyndelser er guddommelige instruksjoner fra en vis og herlig Fader. Når vi legger av oss vår frykt, lar vi ham vise sin makt gjennom vår lydighet.

Artikkelforfatteren bor i Gauteng, Syd-Afrika.

Se etter måter å tjene på

Barn kan velge å tjene andre. Sett ring rundt bildene der barnet velger å følge Jesus Kristus ved å hjelpe andre.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du vil dele med dem du besøker. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og misjon styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Verdens lys

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap som beskriver aspekter ved Frelserens misjon.

Når vi forstår at Jesus Kristus er verdens lys, vil vi få større tro på ham og bli et lys for andre. Kristus vitnet om sin rolle som “det sanne lys som opplyser hvert menneske som kommer til verden” (L&P 93:2) og ba oss løfte vårt “lys opp så det kan skinne for verden” (3 Nephi 18:24).

Våre profeter har også vitnet om Kristi lys. President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første president-skap, sa: “Hver gang dere velger å leve mer som Frelseren, vil deres vitnesbyrd bli styrket. Dere vil etter hvert selv få vite at han er verdens lys... Dere vil utstråle Kristi lys til andre i deres liv.”¹

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum sa følgende om at vi skulle være et lys for verden: “Vi må beskytte vår familie og gå i

bresjen sammen med alle velmenende mennesker, og gjøre alt vi kan for å bevare lys, håp og moral i vårt lokalsamfunn.”²

Fra Skriftene

Johannes 8:12; Lære og pakter 50:24; 115:5

NOTER

1. Henry B. Eyring, “Et levende vitnesbyrd”, *Liahona*, mai 2011, 128.
2. Quentin L. Cook, “Bli lys!” *Liahona*, nov. 2010, 30.
3. Se *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 163-64.
4. Se *Døtre i mitt rike*, 164.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Siste-dagers-hellige kvinner fortsetter i dag å løfte opp sitt lys.

I 80. etasje i en høyblokk i Hong Kong, Kina, skapte en enslig søster med fysiske funksjonshemninger – den eneste siste-dagers-hellige i sin familie – et hjem som var en trygg havn der hun og gjester kunne føle Åndens innflytelse. På en liten hylle hadde hun Skriftene, Hjelpeforeningens bøker og sin salmebok. Hun reiste til templet for å utføre ordinanser for sine forfedre.³

I Brasil oppdro en rettskaffen mor sine barn i evangeliets lys. Primær-sanger fylte luften i hennes røde murhus, og bilder fra *Liahona* av templer, Guds profeter og Frelseren dekket veggene. Hun og hennes mann ofret for å bli besejlet i templet, slik at deres barn kunne bli født i pakten. Hennes konstante bønn var at Herren ville hjelpe henne å oppdra barna i evangeliets lys, sannhet og styrke.⁴

Hva kan jeg gjøre?

1. Drøft hva det betyr å være et lys for verden i dag.
2. Tenk over hvordan det å følge Kristi lys hjelper deg å utholde prøvelser.

NOTATER FRA GENERALKONFERANSEN I OKTOBER 2013

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (1&p 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i oktober 2013, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

Profetiske ord om ekteskap

“**E**kteskap mellom en mann og en kvinne er grunnleggende i Herrens lære og avgjørende for Guds evige plan. Ekteskap mellom en mann og en kvinne er Guds mønster for en fylde av liv på jorden og i himmelen. Guds mønster for ekteskap kan ikke misbrukes, misforstås eller feiltolkes [se Matteus 19:4-6]. Ikke hvis dere

vil ha ekte glede. Guds mønster for ekteskap beskytter formeringsevnenes hellige kraft og gleden ved sann ekteskapeilig intimitet. Vi vet at Adam og Eva ble viet av Gud før de noen sinne opplevde gleden av å komme sammen som mann og hustru.”

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, “Avgjørelser for evigheten,” Liahona, nov. 2013, 108.

Svar til deg

På hver konferanse gir profeter og apostler inspirerte svar på spørsmål som Kirkens medlemmer kan ha. Bruk november 2013-nummeret, eller gå inn på conference.lds.org for å finne svar på disse spørsmålene:

- Hva kan jeg gjøre hvis et familie-medlem har kommet bort fra evangeliet? Se Henry B. Eyring, “Til mine barnebarn.”
- Finnes det et trygt sted å oppdra våre barn? Se Boyd K. Packer, “Nøkkelen til åndelig beskyttelse.”
- Hvorfor er kvinners innflytelse viktig? Se D. Todd Christofferson, “Kvinneres moralske styrke.”

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

TREKK PARALLELLER: GUDS KJÆRLIGHET

Noen av de viktigste emnene blir tatt opp av mer enn én taler på generalkonferansen. Her er det tre talere sa om Guds kjærlighet til oss:

- “Deres himmelske Fader elsker dere – hver og en av dere. Denne kjærligheten forandrer seg aldri ... Den bare er der.”¹
– President Thomas S. Monson
- “[Frelseren] er alltid i nærheten, særlig på hellige steder og i vanskelige stunder, og iblant, når jeg minst venter det, føler jeg nesten at han klapper meg på skulderen for å la meg vite at han er glad i meg.”²
– Eldste Terence M. Vinson i De sytti
- “Jeg bærer vitnesbyrd om at ingen er fremmed for vår himmelske Fader. Ingen sjel finnes som ikke er dyrebar for ham.”³
– Biskop Gérald Caussé, førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Vi går aldri alene,” *Liahona*, nov. 2013, 123, 124.
2. Terence M. Vinson, “Kom nærmere Gud,” *Liahona*, nov. 2013, 106.
3. Gérald Caussé, “Dere er ikke lenger fremmede,” *Liahona*, nov. 2013, 51.

Et profetisk løfte

“Det er naturlig å ha spørsmål – eike-
nøtten av oppriktige spørsmål har ofte
spiret og vokst til en stor eik av forstå-
else. Det er få medlemmer av Kirken
som ikke på ett eller annet tidspunkt
har kjempet med alvorlige eller ømtå-
lige spørsmål. Et av Kirkens formål er å
gi næring til og dyrke troens frø – selv

om det noen ganger vokser i sandjord i
form av tvil og usikkerhet. Tro er å håpe
på noe som ikke er sett, men som er
sant [se Hebreerne 11:1].

Derfor, mine kjære brødre og søstre
– mine kjære venner – vær så snill, tvil
på deres tvil før dere tviler på deres tro.
Vi må aldri la tvil holde oss fanget og

MENIGHETENS OG KIRKENS MISJONÆRFOND

“Takk for deres generøse bidrag.
Behovet for hjelp er kontinuerlig for å
kunne fortsette å hjelpe dem som har
et stort ønske om å tjene, men som
ikke selv har midlene til å gjøre det.”

President Thomas S. Monson, “Velkommen til
konferansen,” *Liahona*, nov. 2013, 4-5.

borte fra den guddommelige kjærlighet
og fred og de dyrebare gaver som kom-
mer ved tro på den Herre Jesus Kristus.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i
Det første presidentskap, “Kom og bli med oss,”
Liahona, nov. 2013, 23.

ABRAHAM

“Når vi følger Abrahams eksempel, ... vil vi finne større lykke, fred og hvile, og vil gå frem i velvilje hos Gud og mennesker.”¹ – President Spencer W. Kimball (1895-1985)

Det myrlendte Ur i Kaldea var mitt første hjem. Kaldeerne, inkludert min far, tilba avguder og ofret mennesker. Men jeg trodde på den ene sanne og levende Gud, og forberedte meg til den dagen da jeg kunne motta prestedømmet, slik mine forfedre gjorde.²

En dag bandt kaldeerne meg som et offer på alteret til guden Elkenah. Da de skulle til å drepe meg, ba jeg Gud om å befri meg, og mine bånd ble straks løst. Deretter talte Herren til meg: “Jeg har hørt deg og har kommet ned for å befri deg og føre deg bort ... til et fremmed land.”³

Herren begynte å velsigne meg i stor grad: Jeg mottok prestedømmet gjennom Melkisedek,⁴ og Herren

gjorde en pakt med meg om at jeg skulle bli far til mange nasjoner, og at evangeliet ville velsigne hele menneskeheten gjennom mine etterkommere. Han forandret mitt navn fra Abram til Abraham, som betyr “far for en mengde folk”.⁵

Jeg førte min familie til Kana’an, det landet Herren hadde klargjort for oss.⁶ Herren lovet meg at hans pakt med hensyn til mine etterkommere ville bli oppfylt gjennom en sønn som min hustru Sara skulle føde. Sara og jeg hadde ikke fått barn. Vi undret på hvordan vi kunne få barn når vi begge var så gamle – jeg var 100 og Sara var 90.⁷ Men som Herren hadde lovet, fikk vi virkelig en sønn, Isak.⁸

Noen år senere sto jeg overfor den

vanskeligste prøvelse i mitt liv. Selv om jeg hadde vært vitne til pinen ved menneskeofring, ba Herren meg ofre min sønn Isak. Jeg hadde hertesorg, men stolte på Herren. Da jeg skulle til å drepe Isak, kalte en engel på meg og sa: “Legg ikke hånd på gutten... for nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din sønn, den eneste.”⁹ Herren sørget for en vær som skulle ofres istedenfor Isak, og Isak og jeg ofret den deretter til Herren.¹⁰

På grunn av min lydighet bekreftet Herren på ny sin pakt: “Jeg [vil] storlig velsigne deg og gjøre din ætt så tallrik som stjernene på himmelen ... I din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mitt ord.”¹¹ ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, “Det eksempel Abraham viste”, *Lys over Norge*, des. 1975, 5.
2. Se Abraham 1:1-8.
3. Se Abraham 1:12, 15-16.
4. Se Lære og pakter 84:14.
5. Se 1 Mosebok 17:1-9; Abraham 2:8-11; Veiledning til Skriftene, “Abraham”.
6. Se Abraham 2:4, 18-19.
7. Se 1 Mosebok 17:15-21.
8. Se 1 Mosebok 21:1-3.
9. 1 Mosebok 22:12.
10. Se 1 Mosebok 22:1-13.
11. 1 Mosebok 22:17-18.

SEKSUELL RENHET

Foreldre føler seg noen ganger usikre når de får anledning til å lære sine barn om seksuell renhet. Men samtaler om dette emnet kan innby Ånden og bidra til å forberede barn til å inngå og holde hellige pakter.

På side 50-51 i dette nummeret skriver Neill F. Marriott, annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap: “Vår himmelske Fader sørget for formeringskraften innenfor ekteskapet bare i en guddommelig hensikt.” Vi lærer i *Håndbok 2: Kirkens administrasjon*, at denne hensikten inkluderer “en uttrykksmåte for kjærlighet og til å styrke de følelsesmessige og åndelige båndene mellom mann og hustru” ([2010], 21.4.4). Forslagene nedenfor kan hjelpe dere å undervise deres barn om seksuell renhet. Du kan også henvise til “Undervis om kyskheter og dyd” i oktober 2012-nummeret av *Liahona* for flere ideer om hvordan man behandler dette emnet.

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Overvei å lese “Vi tror at vi må være kyske” av eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum i mai 2013-nummeret av *Liahona* sammen med deres tenåringsbarn. Oppfordre dem til å stille spørsmål om seksuell

renhet. Du kan også bruke “Personlig renhet” av eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum i oktober 2000-nummeret av *Liahona* som hjelp til å besvare deres spørsmål.

- Emnet for søndagsleksjonene for ungdommene denne måneden er Jesu Kristi forsoning. Overvei å bruke pensumstoffet til å undervise deres unge om den omvendelse som kreves for seksuelle synder (se lds.org/youth/learn). Dere kan også lese og drøfte “Hvorfor og hva må jeg bekjenne for min biskop?” av eldste C. Scott Grow i De sytti i oktober 2013-nummeret av *Liahona*.
- Hvis dere har et tempel i nærheten, kan dere overveie å besøke tempelområdet sammen med familien og drøfte hvorfor vi må holde oss rene for å komme inn i templet. Du kan fortelle dem hvilke velsignelser du har mottatt ved å delta i templet. Dere ønsker kanskje også å planlegge et tidspunkt da familien kan utføre dåp for de døde.
- Dere kan gjerne lese “Seksuell renhet” i *Til styrke for ungdom* ([hefte, 2011], 35-37) sammen med deres unge, og belyse velsignelsene vi mottar ved å holde

SKRIFTSTEDER OM DETTE EMNET

Salmene 24:3-4

Matteus 5:27-28

1 Korinterbrev 6:18-20

Jakobs bok 2:27-28

Alma 38:12

Lære og pakter 46:33; 121:45

oss rene. Du kan oppmuntre deres barn til å skrive ned mål i forbindelse med seksuell renhet.

Forslag til hvordan man underviser barn

- Dere ønsker kanskje å ha en familiens hjemmeaften der dere bruker bilder av templer for å drøfte hvor viktig og hellig templet er. Deretter kan du forklare at også våre legemer er hellige templer.
- Les den trettende trosartikkelen sammen med deres barn, og snakk om hvor viktig det er å ha rene tanker. Skriv en liste over noen bøker, filmer og sanger som vil fylle deres sinn med gode ting. Dere kan gjerne lese, se eller synge dem sammen. ■

BYRDEN BLE FJERNET

Navn ønskes ikke oppgitt

Etter å ha blitt utsatt for overgrep som barn, kjempet jeg i mange år før jeg besluttet å fortelle noen om det.

Jeg satt nylig i Hjelpeforeningen der en søster leste et sitat om virkningene av fysiske og seksuelle overgrep på barn. Min første tanke var: "Så trist." Så ble jeg fylt av Ånden, som vitnet for meg om Frelserens forsonings mirakel. Jeg hadde blitt offer for seksuelt overgrep i ung alder. Under denne Hjelpeforenings-leksjonen innså jeg at jeg ikke lenger følte smerte og frykt knyttet til noe som hadde fortært og skremt meg i årevis. Det var et mirakel. I mitt hjerte takket jeg Frelseren for at han hadde helbredet meg.

Som barn kjempet jeg og følte skam i årevis før jeg besluttet å fortelle noen at jeg hadde blitt utsatt for overgrep. Da jeg var 13, følte jeg at det var på tide å snakke om det. Etter en tjenesteaktivitet i GUF gikk jeg til en betrodd leder, som snakket vennlig med meg og tok meg med til biskopen samme kveld. Jeg ble lettet over å se biskopens vennlighet da han inviterte meg inn på kontoret sitt. Jeg minnes at jeg følte at vekten av

mange års hemmeligheter ble løftet bort mens biskopen lyttet. Jeg husker hans rene tårer da han hørte min historie. Jeg følte min himmelske Faders kjærlighet og ble forsikret om at overgrepet ikke var min skyld og at jeg

fremdeles var ren og dydig. Dette var starten på min vei til helbredelse, en vei som kom til å fortsette i mange år.

Det var ikke bare ett øyeblikk med helbredelse – det var en prosess med fred, forståelse og svar som kom etter

FÅ HJELP

“Helbredelsen kan starte med en omtenssom biskop eller stavspresident

eller en klok profesjonell rådgiver. Hvis du hadde brukket et ben, ville du ikke bestemt deg for å ordne det selv. Ved alvorlige overgrep kan man også ha nytte av profesjonell hjelp. Det er mange måter å begynne helbredelsen på, men husk at full helbredelse skjer gjennom Frelseren, Herren Jesus Kristus, vår Mester og Forløser. Ha tro på at med anstrengelse kan hans fullkomne, uendelige forsoning helbrede din lidelse fra konsekvensene av overgrep.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “Hvordan helbrede de ødeleggende konsekvensene av overgrep,” Liahona, mai 2008, 42, se også side 46 i dette nummeret.

hvert som jeg studerte Skriftene, ba daglig og ble mer kjent med Jesus Kristus. Etter hvert som jeg studerte Frelserens liv, følte jeg stadig større kjærlighet til ham. Ånden vitnet om sannheter for meg, innbefattet min egenverd som en Guds datter. Når jeg overløt mitt hjerte til Herren, adlød hans bud og søkte hans vilje, ble jeg fylt av ro og fred. Etter hvert som jeg ble kjent med ham, begynte jeg å kjenne meg selv. Til slutt gjorde ikke

min fortid vondt mer. Byrden var fjernet. Frelseren hadde helbredet meg.

Jeg har en evig familie nå med en fantastisk ektemann og tre vakre døtre. Jeg er så heldig å arbeide med ungdom og å vitne om at Jesu Kristi forsoning kan helbrede oss for synd, fysisk smerte og et sønderknust hjerte. Dette vet jeg på grunn av den barmhjertighet jeg ble vist – fordi jeg ble “evig omfavnet i hans kjærlighets armer” (2 Nephi 1:15). ■

HVORDAN KAN VI MOTTA HERRENS HELBREDELSE?

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, bidro til å besvare dette spørsmålet i sin generalkonferansetale i april 2013 “Guds lys gir håp”:

“Først: Begynn der du er.

... Vi behøver ikke vente til vi har krysset mållinjen før vi kan motta Guds velsignelser. Faktisk begynner himmelen å åpne seg, og himmelens velsignelser begynner å strømme til oss med de aller første skrittene vi tar mot lyset...

For det annet: Vend ditt hjerte til Herren.

Løft din sjel i bønn og forklar din himmelske Fader hva du føler. Erkenn dine svakheter. Utøs ditt hjerte og uttrykk din takknemlighet. La ham vite om prøvelsene du opplever. Bønnfall ham i Kristi navn om styrke og støtte...

For det tredje: Vandre i lyset.

... [Vår himmelske Fader] sendte sin Sønn til jorden for å belyse veien og vise oss hvordan vi trygt kan passere snublestener i vår vei. Han har gitt oss evangeliet, som lærer oss en disippels vei. Det lærer oss det vi må vite, gjøre og være for å vandre i hans lys og følge i hans elskede Sønnens fotspor” (Liahona, mai 2013, 75-76).

TJENESTE FOR EN FREMMED

Av Yong Gil Park

Da det nærmet seg tiden da jeg skulle reise fra Korea, var jeg bekymret. Hvem ville ta seg av min tante når jeg hadde reist?

Min mor aksepterte aldri evangeliet under sin jordiske reise, selv om jeg hadde bedt for henne og følt at hun ville akseptere det en dag. Hun var en sterk kvinne som ofret mye gjennom livet for å forsørge vår familie etter Korea-krigen. På ett-årsdagen for min mors død reiste min hustru og jeg til Los Angeles California tempel for å utføre dåp og bekreftelse for henne. Den sterke Ånden i rommet bekreftet for meg at min mor med glede aksepterte evangeliet og ordinansene.

Like før mor døde, ba hun meg ta meg av hennes yngre søster, som var på et sykehus i Korea. Min familie og jeg bodde i California, så det så dessverre ut til å være umulig å oppfylle min mors medfølende siste ønske. Uventet sendte så jobben min meg tilbake til Syd-Korea, og jeg måtte være borte fra min familie et år. Selv om jeg var bekymret for å bo langt unna familien min, så jeg også frem til å besøke min tante og min far, som var på et sykehus i Korea og led av Alzheimers sykdom.

Jeg ba min himmelske Fader om guddommelig hjelp til å bo langt borte fra min familie. Når jeg tenkte over den tiden jeg ville tilbringe i Korea, besluttet jeg å besøke min far, min tante og templet hver uke, samt be for min familie hver dag.

Da jeg var kommet til Korea, kalte biskopen i min nye menighet meg til Unge menns president og til lærer for

klassen i evangeliets lære. Min menighet og sykehusene der min far og min tante bodde, lå langt fra hverandre, og jeg hadde en svært krevende jobb. Men min himmelske Fader velsignet meg med styrke og utholdenhet til å foredle mine kall og holde fast ved mine beslutninger.

Like etter at jeg begynte å besøke min tante, oppdaget jeg at hun sjelden fikk besøk. Jeg bestemte meg for å hente henne og la henne bo sammen med meg i helgene på mitt hotell, der det var et ekstra rom. Men jeg hadde et problem: Skulle jeg ta henne med meg til kirken på søndag? Jeg tenkte at hun hverken ville være interessert i eller forstå møtene, og hun ville måtte vente i timer etter kirketid til jeg ble ferdig med møter og andre oppgaver. Men av en eller annen grunn følte jeg at jeg skulle ta henne med.

Den søndagen tok jeg henne med, og som ventet måtte hun vente på meg etterpå. Etter møtene mine tok jeg henne med tilbake til hotellet for å spise. Jeg la merke til at hun bar en pose. Jeg spurte hva det var, og hun sa at en søster hadde gitt henne litt å spise.

Hver gang jeg hadde noe jeg skulle gjøre etter møtene, hadde alltid denne søsteren – som ikke kjente min tante – litt å spise med til henne. En søndag under Søndagsskole-leksjonen min, meldte en kjent stemme seg frivillig til å lese et skriftsted. Jeg hadde aldri

forestilt meg at min tante ville melde seg frivillig, men en vennlig søster ved siden av henne hadde foreslått at hun skulle lese for klassen. Selv om min tante ikke var sosial av seg på grunn av tiden hun hadde vært isolert på sykehuset, hilste og pratet alle medlemmene vennlig med henne.

Hver søndag kveld fulgte jeg henne tilbake til sykehuset og lovet å hente henne neste helg, noe som alltid frembragte et lykkelig smil i ansiktet hennes.

En dag uttrykte en av mine venner bekymring for at min tante kunne få det vanskelig når mine besøk plutselig stoppet fordi jeg skulle reise fra Korea. Da min planlagte tid for avreise fra Korea nærmet seg, hadde jeg blandede følelser – lykkelig fordi jeg snart ville være sammen med min familie igjen, men urolig og lei for å la min tante bli igjen alene.

Til slutt fortalte jeg henne at jeg ikke ville være i stand til å besøke henne så ofte. Hun var stille et øyeblikk, tydelig skuffet. Så prøvde hun å samle seg og spurte om jeg kunne besøke henne igjen om et år. Jeg gråt og ba fortvilet min himmelske Fader hjelpe denne damen.

Den siste søndagen min i Korea spurte biskopen om medlemmer av menigheten kunne hente min tante på søndager og ta henne med til kirken. Han sa at flere medlemmer var villige til å besøke henne regelmessig – så

mange at de måtte organisere seg og ha en turordning. Jeg kunne ikke tro det! Dette var det uventede svaret på mine fortvilte bønner.

Medlemmene bodde langt unna min tantes sykehus, derfor tilbød jeg meg å legge igjen noen penger for å dekke reiseutgiftene deres, men medlemmene avsa å ta imot mine penger. De fortalte meg at de etter tur ville besøke henne en gang i måneden, men jeg fant senere ut at de faktisk besøkte henne hver uke. En trofast søster henter min tante hver fredag, så hun kan bli med til Institutt og spise lunsj. Hun tok henne til og med til en frisørsalong der hun fikk klippet håret. En annen søster, en enslig mor til to tenåringer, meldte seg frivillig til å hente henne hver søndag morgen. Hun lager mat

til min tante, går tur med henne og lytter til musikk sammen med henne. Det aller viktigste er at hun prøver å være en venn, og endelig har min tante åpnet seg og prater lett med henne og andre medlemmer. Hver søndag kveld henter biskopen min tante i et medlems hjem etter sin lange dag med møter og andre oppgaver i Kirken og tar henne tilbake til sykehuset. Hver torsdag sender han meg en vennlig e-post og rapporterer om deres himmelske tjeneste for min tante.

Jeg tror at min mor så hva de trofaste siste-dagers-hellige gjorde for hennes yngre søster. Og nå vet jeg, sikrere enn noensinne, hvorfor vi kaller våre medlemmer i Kirken "brødre" og "søstre". ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

ØNSK ALLE VELKOMMEN

"Streck dere ut til alle som kommer til deres kirkebygningers dør. Ønsk dem velkommen med

takknemlighet og uten fordommer. Hvis noen dere ikke kjenner, kommer til et av deres møter, ta varmt imot dem og inviter dem til å sitte sammen med dere. Vær så snill å ta det første skrittet for å hjelpe dem å føle seg velkommen og elsket, istedenfor å vente til de kommer til dere.

Etter den første velkomsten, skulle dere overveie hvordan dere kan fortsette å hjelpe dem."

Biskop Gérald Caussé, førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd, "Dere er ikke lenger fremmede," *Liahona*, nov. 2013, 51.

Av eldste
David A. Bednar
i De tolv apostlers
quorum

Trofaste foreldre villfarne^{OG} barn

Hvordan bevare
håpet og overvinne
misforståelser

Noe av det tyngste en taper mor eller far i Sion kan oppleve, er et barn som kommer bort fra evangeliets vei. Spørsmål som “Hvorfor?” eller “Hva galt har jeg gjort?” og “Hvordan kan vi nå hjelpe dette barnet?” kverner uten stans i slike foreldres tanker. Disse menn og kvinner ber innstendig, gransker Skriftene flittig og lytter intenst til råd fra ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene idet de vender seg til Jesu Kristi evangelium for å søke veiledning, styrke og trøst.

Uttalelser fra Kirkens generalautoriteter som beskriver den innflytelse trofaste foreldre kan ha på villfarne barn, har vært og fortsetter å være en kilde til stor trøst for familier.¹ Trøsten ligger i det håp disse budskapene ser ut til å

gi om at foreldre som overholder evangeliets pakter, adlyder Herrens bud og tjener trofast, kan påvirke sine villfarne sønner og døtres frelse. Den tolkning av disse uttalelsene som noen medlemmer av Kirken legger i dem, har imidlertid bidratt til endel doktrinære misforståelser. Forvirringen kommer av en tilsynelatende inkonsekvens mellom disse tolkningene og læren om Jesu Kristi forsoning og prinsippene handlefrihet og individuell ansvarlighet for synder og overtredelser.

En gjennomgang av sannheter som er understreket gjentatte ganger i standardverkene, av klargjørende læresetninger fra vår tids apostler og profeter, og av relevant belegg fra Kirkens historie, kan opprettholde håpet og samtidig oppklare misforståelse.

Profetiske løfter om etterslekt

Følgende sitat finnes i *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, som ble samlet av Joseph Fielding Smith da han var Kirkens historiker og skriver: “Når en besegling utføres for en far og en mor, sikrer det avkommet slik at de ikke kan bli borte, men vil frelses i kraft av sin far og mor.”²

En tilsvarende læresetning, angivelig basert på en uttalelse av profeten Joseph, ble fremført av eldste Orson F. Whitney (1855-1931) i De tolv apostlers quorum i 1929: “Profeten Joseph Smith erklærte – og han har aldri fremsatt en mer trøsterik lære – at trofaste foreldres evige besegling og de guddommelige løfter som er gitt dem for tapper tjeneste i sannhetens sak, vil frelse ikke bare dem selv, men også deres etterkommere. Selv om noen av fårene kan vandre bort, følger Hyrdens øyne dem, og før eller senere vil de føle Det guddommelige forsyns armer strekke seg ut og trekke dem tilbake til folden. Enten i dette liv eller i det neste, vil de vende tilbake. De vil måtte betale sin gjeld til rettferdigheten, de vil lide for sine synder og kan måtte gå en tornefull sti, men hvis den til sist leder dem, i likhet med den angrende sønn, til en kjærlig og tilgivende fars hjerte og hjem, vil ikke den smertefulle erfaringen ha vært forgjeves. Be for deres likeglade og ulydige barn. Hold fast på dem med deres tro. Fortsett å håpe og tro til dere ser Guds frelse.”³

Uttalelsene til Joseph Smith og Orson F. Whitney blir av enkelte medlemmer tolket dithen at villfarne barn betingelsesløst mottar frelsens velsignelser på grunn av og gjennom foreldrenes trofasthet. Denne tolkningen modereres imidlertid ved den kjensgjerning at den mest komplette opptegnelsen om profetens tale ikke var tilgjengelig for Kirkens historikere den gangen de satte sammen en samlet versjon av hans læresetninger med utgangspunkt i Willard Richards og William Claytons notater. I de mer fullstendige notatene som ble nedtegnet av Howard og Martha Coray, viser det seg at Joseph Smith har modifisert sitt utsagn for å gjøre de lovede velsignelser betinget av barnas lydighet:

“Når en far og mor i en familie har [blitt beseglet], er deres barn *som ikke har overtrådt*, sikret ved foreldrenes besegling. Og dette er Guds ed til vår far Abraham, og denne læren skal stå til evig tid.”⁴

Denne avklaringen er mer læremessig konsekvent. Med unntak av den tilleggsinformasjon som finnes i Coray-opptegnelsene, ville prinsippet ubetinget frelse for ulydige barn motsi mange av profeten Joseph Smiths grunnleggende læresetninger, herunder 2. trosartikkel, som sier at “menneskene vil bli straffet for sine egne synder” (Trosartiklene 1:2).

Denne forståelsen er også i samsvar med en rekke eksempler i standardverkene. For eksempel forklarte Alma for sin sønn Corianton:

“Men se, *du kan ikke skjule dine forbrytelser for Gud, og hvis du ikke omvender deg, vil de stå som et vitnesbyrd mot deg på den siste dag.*

Og nå, min sønn, jeg vil du skal omvende deg og forsake dine synder og ikke mer gå etter dine øynes lyster, men nekt deg alle disse ting, *for hvis du ikke gjør det, kan du på ingen måte arve Guds rike.* Husk dette, og forplikt deg til å nekte deg disse ting” (Alma 39:8-9; uthevelse tilføyd).

Lamanitten Samuel erklærte til nephittene:

“Og dette skal skje i den hensikt at hver den som vil tro, kan bli frelst, og for at en rettferdig dom kan komme over alle som ikke vil tro. Og også hvis de blir fordømt, *bringer de selv sin egen fordømmelse over seg.*

Og husk, ja, husk, mine brødre, at den som går til grunne, *velger selv å gå til grunne*, og hver den som synder, *gjør det mot seg selv*, for se, dere er fri. Dere har anledning til å handle selvstendig, for se, Gud har gitt dere kunnskap, og han har gjort dere fri.

Han har gitt dere å skjelne mellom godt og ondt, og han har gitt dere å velge mellom liv og død. Og dere kan gjøre godt og få gjenopprettet det som er godt – eller det som er godt, vil bli gitt tilbake til dere – eller dere kan gjøre ondt,

Guddommelig forsyn kan betraktes som en form for åndelig kraft, en himmelsk draging som påvirker et villfarent barn til å vende tilbake til folden.

og det som er ondt, vil bli gjenopprettet til dere” (Helaman 14:29-31; uthevelse tilføyd).

En rekke andre skriftsteder underbygger også prinsippet at menn og kvinner er velsignet med handlefrihet og er ansvarlige for sine egne tanker, ord og gjerninger.⁵

Det guddommelige forsyns armer

Kirken har ingen opptegnelser om eventuelle andre læresetninger av profeten Joseph Smith om dette bestemte emnet. Selv om mange etterfølgende kirkeledere har vektlagt forskjellige aspekter av uttalelsene til Joseph Smith, Orson F. Whitney og andre, er de enige om at foreldre som overholder tempelpakter, er i stand til å utøve stor åndelig innflytelse på sine barn over tid. Trofaste medlemmer av Kirken kan finne trøst i å vite at de kan gjøre krav på løftene om guddommelig veiledning og kraft, ved Den

hellige ånds inspirasjon og prestedømmets privilegier, i sine anstrengelser for å hjelpe familiemedlemmer å motta frelsens og opphøyelsens velsignelser.

“Det guddommelige forsyns armer” som beskrives av eldste Whitney, kan betraktes som en form for åndelig kraft, en himmelsk draging som påvirker et villfarent barn til å vende tilbake til fellesskapet før eller siden. En slik innflytelse kan ikke overstyre et barns handlefrihet, men kan ikke desto mindre innby og kalle. Til syvende og sist må et barn utøve sin handlefrihet og reagere i tro, omvende seg av hele sitt hjerte og handle i samsvar med Kristi lære.

President James E. Faust (1920-2007), tidligere annenrådgiver i Det første presidentskap, ga den mest omfattende forklaring av dette evig viktige prinsipp:

“Jeg tror og aksepterer eldste Orson F. Whitneys trøstende ord:

‘Profeten Joseph Smith erklærte – og han har aldri fremsett en mer trøsterik lære – at trofaste foreldres evige besegling og de guddommelige løfter som er gitt dem for tapper tjeneste i sannhetens sak, vil frelse ikke bare dem selv, men også deres etterkommere. Selv om noen av fårene kan vandre bort, følger Hyrdens øyne dem, og før eller senere vil de føle Det guddommelige forsyns armer strekke seg ut og trekke dem tilbake til folden. Enten i dette liv eller i det neste, vil de vende tilbake. De vil måtte betale sin gjeld til rettferdigheten, de vil lide for sine synder og kan måtte gå en tornefull sti, men hvis den til sist leder dem, i likhet med den angrende sønn, til en kjærlig og tilgivende fars hjerte og hjem, vil ikke den smertefulle erfaringen ha vært forgjeves. Be for deres likeglade og ulydige barn. Hold fast på dem med deres tro. Fortsett å håpe og tro til dere ser Guds frelse.’⁶

Et prinsipp i denne erklæringen som ofte blir oversatt, er at de helt og fullt må omvende seg og ‘lide for sine synder’ og ‘betale sin gjeld til rettferdigheten’. Jeg er klar over at dette liv er tiden for å forberede oss til å møte Gud

Trofaste foreldre kan finne styrke til å holde ut ved å følge eksempler fra andre rettferdige foreldre med ulydige barn. I Mormons bok oppfordret Lehi konsekvent og stadig sine villfarne sønner til å vende seg til Herren.

[Alma 34:32]. Om barn på avveier ikke omvender seg i dette liv, er det fremdeles mulig at beseglingsbåndene er sterke nok til at de ennå kan arbeide med sin omvendelse? I Lære og pakter får vi vite: 'De døde som omvender seg, vil bli forløst ved å adlyde ordinansene i Guds hus,

og etter at de har sonet straffen for sine overtredelser og er vasket rene, skal de motta en belønning i overensstemmelse med sine gjerninger, for de er arvinger til frelse' [L&p 138:58-59].

Vi husker at den fortapte sønn ødslet bort sin arv, og da alt var tapt, kom han tilbake til sin fars hus. Der ble han ønsket velkommen tilbake til familien, men hans arv var oppbrukt. [Se Lukas 15:11-32.] Barmhjertigheten vil ikke berøve rettferdigheten, og trofaste foreldres beseglende kraft vil bare ha krav på villfarne barn på betingelse av deres omvendelse og Kristi forsoning. Omvendte villfarne barn vil oppnå frelse og alle de velsignelser som hører til den, men opphøyelse er noe langt mer. Den må fullt ut fortjenest. Spørsmålet om hvem som vil få opphøyelse, må overlates til Herrens barmhjertighet.

Det er få hvis opprørskhet og ugudelige gjerninger er så store at de har 'syndet bort evnen til omvendelse'.⁷ Denne vurderingen må også overlates til Herren. Han forteller oss: 'Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker' [L&p 64:10].

Vi er kanskje ikke i dette liv gitt full forståelse av hvor solide de trofaste foreldres beseglingsbånd til barna er. Det kan meget vel være at det er bedre ressurser i virksomhet enn vi kjenner til.⁸ Jeg tror det skjer en sterk dragning til familien ved at kjære forfedre fortsetter å påvirke oss fra den andre siden av sløret.⁹

President Fausts undervisning oppsummerer autoritativt de tingene vi vet og ikke vet om rettferdige foreldre og villfarne barn. Påvirkning fra foreldre som overholder pakter og adlyder budene, kan virkelig ha en avgjørende åndelig innvirkning på barn som farer vill, ved å aktivere det guddommelige forsyns armer – på måter som ikke er

DETALI FRA LEHI OG HANS FOLK KOMMER TIL DET LOVEDE LAND, AV ARNOLD FRIEBERG

fullstendig åpenbart og ikke forstås fullt ut. Men rettferdige foreldrenes innflytelse (1) erstatter ikke den enkeltes behov for den forløsende og styrkende kraft i Jesu Kristi forsoning, (2) overstyrer ikke konsekvensene av urettferdig utøvelse av handlefrihet, og (3) opphever ikke den enkeltes ansvar for "å handle... og ikke bli påvirket" (2 Nephi 2:26).

Trofaste foreldre kan finne styrke til å holde ut ved å følge eksempler fra andre rettferdige foreldre med ulydige barn. I Mormons bok oppfordret Lehi konsekvent og stadig sine villfarne sønner til å vende seg til Herren. Lehi "talte... til Laman og sa: Måtte du være som denne elv, alltid i bevegelse mot kilden til all rettferdighet.

Og han talte også til Lemuel: Måtte du være som denne dal, fast og standhaftig og urokkelig i å holde Herrens befalinger.

Dette sa han på grunn av Lamans og Lemuels hårdnakkethet, for se, de knurret mot sin far over mange ting” (1 Nephi 2:9-11).

Senere, da Lehi var i ferd med å forlate denne jord, oppfordret og kalte kan fortsatt sine villfarne sønner til å “lytte til [hans] ord” (2 Nephi 1:12):

“Våk opp, stå opp fra støvet og hør ordene til en skjellvende far, hvis lemmer dere snart må legge ned i den kalde og tause grav...

Og jeg ber dere om å huske å etterleve Herrens lover og bud. Se, helt fra begynnelsen av har min sjel vært engstelig for dette.

Fra tid til annen har mitt hjerte vært nedtyngt av sorg, for jeg har fryktet for at Herren deres Gud på grunn av deres hårde hjerter skulle la sin vredes fylde komme over dere, så dere blir avskåret og ødelagt for evig...

Mine sønner, måtte disse ting ikke komme over dere, men måtte dere bli et utvalgt og et av Herren begunstiget folk. Men se, hans vilje skje, for hans veier er rettferdighet for evig” (2 Nephi 1:14, 16-17, 19).

En Herrens engel viste seg for den opprørske Alma den yngre og erklærte: “Herren har hørt sitt folks bønner og sin tjener Almas, din fars, bønner også, for han har bedt i stor tro for deg om at du måtte bringes til kunnskap om sannheten.

Derfor, i denne hensikt har jeg kommet for å overbevise deg om Guds kraft og myndighet, så hans tjeneres bønner kunne bli besvart i forhold til deres tro” (Mosiah 27:14).

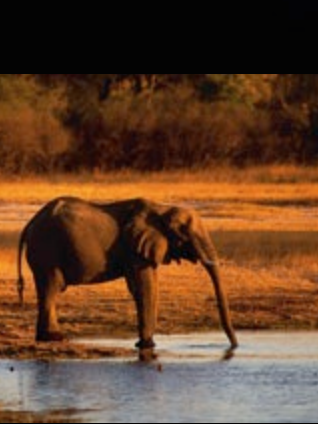
Denne bemerkelsesverdige opplevelsen skyldtes delvis Almas bønner – som engelen to ganger anerkjente som en Guds tjener. Følgelig kan trofaste foreldre invitere himmelens kraft til å påvirke sine barn. Ikke desto mindre har disse barna fortsatt sin handlefrihet, og valget om å omvende seg eller ikke er til syvende og sist deres. Alma den yngre omvendte seg fra sine synder og ble født av Ånden (se Mosiah 27:24), det utfallet alle foreldre med villfarne barn lengter etter av hele sitt hjerte.

Når foreldre er tålmodige, fortsetter å elske sine barn og er levende eksempler og Jesu Kristi disipler, underviser de mest effektivt om Faderens plan for lykke. Slike foreldres standhaftighet bærer et sterkt vitnesbyrd om den forløsende og styrkende kraft i Frelserens forsoning, og inviterer villfarne barn til å se med nye øyne og høre med nye ører (se Matteus 13:43).

Å handle i samsvar med Frelserens læresetninger inviterer åndelig kraft inn i vårt liv – kraft til å høre og gi akt, kraft til å skjelne og kraft til å holde ut. Å leve som trofaste disipler er det beste og eneste svaret på alle spørsmål og utfordringer. ■

NOTER

1. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, red. Joseph Fielding Smith (1938), 243; Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:530; Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 11:215; Lorenzo Snow, i Brian H. Stuy, red., *Collected Discourses*, 5 bind (1987-92), 3:364; Joseph Fielding Smith, i *Doctrines of Salvation: Sermons and Writings of Joseph Fielding Smith*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:90-91, 179, 182-83; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. utg. (1979), 685; Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, nov. 1974, 111-12; Howard W. Hunter, “Parents’ Concern for Children,” *Ensign*, nov. 1983, 63; Boyd K. Packer, “Vårt moralske miljø,” *Lys over Norge*, juli 1992, 63; Russell M. Nelson, “Dødens dør,” *Lys over Norge*, juli 1992, 68; Gordon B. Hinckley, in “Propheet Returns to ‘Beloved England,’” *Church News*, 2. sep.1995, 4; Boyd K. Packer, “Frykt ikke,” *Liahona*, mai 2004, 79; Robert D. Hales, “Med en øm fars kjærlighet: Et budskap om håp til familier”, *Liahona*, mai 2004, 90.
2. Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, red. Joseph Fielding Smith (1938), 243.
3. Orson F. Whitney, i Conference Report, april 1929, 110.
4. Joseph Smith, *The Words of Joseph Smith*, red. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook (1980), 241; uthevelse tilføyd. Se også side 300.
5. Disse skriftstedene illustrerer prinsippet om at menn og kvinner er selvstendige personer som er velsignet med og kan utøve handlefrihet, og er ansvarlige overfor Gud for sine handlinger: 2 Korinterbrev 5:9-10; Galaterne 6:7-9; Mosiah 4:30; 7:30-33; Alma 12:12-14; 33-35; 34:13-17; 42:24-30; Lære og pakter 6:33-34; 101:78; Moses 7:32-33.
6. Orson F. Whitney, i Conference Report, april 1929, 110.
7. Alonzo A. Hinckley, i Conference Report, okt. 1919, 161.
8. Se John K. Carmack, “Når våre barn kommer på avveier,” *Ensign*, feb. 1997, 7; *Liahona*, mars 1999, 28.
9. James E. Faust, “Elsket er også den som har vandret inn på en syndefull sti,” *Liahona*, mai 2003, 68.

Zimbabwe

ET VAKKERT LAND,
ET FOLK MED TRO

Zimbabwe har en fremgangsrik gruppe siste-dagers-hellige

Zimbabwes skjønnhet

Victoriafallene, som befinner seg på Zimbabwes grense og betraktes som ett av verdens syv naturunder, er hverken den bredeste eller dypeste foss i verden – men mange hevder at den er den største når det gjelder totalt vannvolum. Den er over 1,6 km bred, og kaskader av vann fosser nedover mer enn hundre meter og treffer steinene under. Den brølende fossen forårsaker en så voldsom sprut at man ikke engang kan se utgangspunktet for fossen gjennom den våte årstiden.

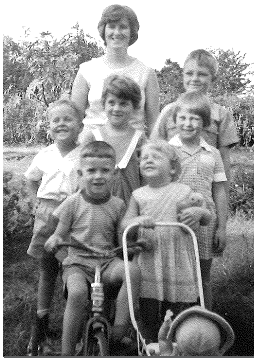
Victoria Falls er bare ett av mange betagende vakre syn i Zimbabwe. Zimbabwe (tidligere Syd- Rhodesia), som ligger syd-øst i Afrika, lokker turister fra hele verden hit for å oppleve dets nasjonalparker, dyreliv, skjønnhet og kultur.

Enten man ønsker å reise på en dyrelivsafari eller prøve seg på sprutende rafting nedover den tordnende Zambezi-elven, har Zimbabwe en mengde å tilby – inkludert en fremgangsrik gruppe siste-dagers-hellige.

Kirken i Zimbabwe

Det er mer enn 23 000 medlemmer av Kirken i Zimbabwe. Antall medlemmer har økt hurtig de siste 35 årene. Før 1980 var det for eksempel bare litt over 1000 medlemmer.

Den profetiske erklæringen fra president Spencer W. Kimball (1895-1985) 8. juni 1978, om at “alle verdige, mannlige medlemmer av Kirken [kan] ordineres til prestedømmet uten hensyn til rase eller farge” (Offisiell erklæring 2) har hatt en positiv effekt på Kirkens vekst i Zimbabwe.

Primær-barn i Kwekwe, 1965

Mange siste-dagers-hellige har bidratt til å styrke Kirken i Zimbabwe. Her får vi et lite glimt av noen av disse pionerene.

Nyere tids pionerer i Zimbabwe

Hubert Henry Hodgkiss

Misjonærer ble sendt til Syd- Rhodesia en begrenset tid tidlig på 1930-tallet. Men i 1935 ble alle misjonærer trukket ut av Syd-Rhodesia (som da var en del av Syd-Afrika misjon), og området ble stengt på grunn av

for få misjonærer og distansen fra misjons-hjemmet i Cape Town, Syd-Afrika.

I september 1950 ble åtte misjonærer sendt for å gjenåpne Syd-Rhodesia. Fem måneder senere fant den første konvertittdåpen sted i området.

Hubert Henry Hodgkiss, som ble født i England i 1926, flyttet til Salisbury, Syd-Rhodesia, i 1949. Han lærte først om Kirken av en venn som undersøkte evangeliet. Hugh tvilte på det gjengitte evangelium og satte

1927: To sønner av et medlem som emigrerte fra Syd-Afrika, er de første medlemmer som ble døpt i Syd-Rhodesia.

1930: President Don M. Dalton i Syd-Afrika misjon sender de første misjonærer til det nye Rhodesia distrikt.

1935: President Don M. Dalton slutter å sende misjonærer til Syd-Rhodesia.

1950: I september gir president Evan P. Wright åtte misjonærer i oppdrag å gjenåpne Syd-Rhodesia.

1951: Hugh Hodgkiss er den første konvertitt som blir døpt i Syd-Rhodesia.

Siste-dagers-hellige i Harare, Zimbabwe, kommer sammen for å markere at en baby har blitt velsignet, i 1985.

i gang for å bevise for sin venn at Kirken ikke var sann. Etter å ha undersøkt evangeliet grundig fikk Hugh i stedet et vitnesbyrd om at det var sant, og han besluttet å bli døpt. "Jeg tok feil," sa han til sin venn. "Jeg slutter meg til Kirken."¹

Hugh ble døpt 1. februar 1951, noe som markerte den første konvertittdåpen i Syd-Rhodesia. Han likte å omgås mennesker og fikk venner overalt. Hans vennlige natur gjorde at han bidro sterkt til Kirkens vekst i området.

I 1959 ble Hugh president for Salisbury gren. Hans rådgivere var også lokale medlemmer. Det var første gang dette grenspresidentskapet besto av lokale medlemmer. Tidligere hadde alltid heltidsmisjonærer innehatt stillingene i grenspresidentskapet.

Unge menn i Gweru stav under en aktivitet vinteren 2012. Unge menn og deres ledere høstet mais og hygget seg deretter sammen med mat og fotball.

1959: Den første kjente misjonær fra Syd-Rhodesia, Jean Wood, virker i Syd-Afrika misjon.

1964: Nord-Rhodesia blir Zambia, og Syd-Rhodesia blir Rhodesia.

1978: President E. Dale LeBaron organiserer det første distriktspresidentskap i Rhodesia.

1980: Storbritannia anerkjenner Rhodesias uavhengighet. Landets navn endres til Zimbabwe.

1985: Den 24. 25. august-blir Johannesburg Syd-Afrika tempel innviet.

Ernest Sibanda

Ernest Sibanda møtte to siste-dagers-hellige misjonærer på sykler – eldste Black og eldste Kaelin – i desember 1978. De ga ham en Mormons bok. Før deres besøk hadde Ernest allerede i mange år studert religion. Han hadde faktisk vært lærer i sin kirke i ni år og pastor i tre år.

Den kvelden Ernest fikk sitt eksemplar av Mormons bok, satt han oppe til 02:00 om morgenen og leste ivrig. Han kunne nesten ikke vente til misjonærene skulle komme neste dag. Ernest fortalte dem at han hadde lært mer av Joseph Smith om Jesus Kristus enn av alle de prestene han noen gang hadde møtt. Ernest ble døpt kort tid etterpå, og hans hustru og barn kom etter noen uker senere.

Han skrev om sin dåpsdag: "Jeg følte meg svært fri. Jeg følte meg frigjort fra alt ondt. Jeg så at jeg hadde kjærlighet til min familie. Jeg så at jeg hadde kjærlighet til Kirken."²

Ernest Sibanda viste seg å være en stor kraft for Kirken. Han var Søndagsskole-president, grenssekretær og

annenrådgiver i et grenspresidentskap. Han fullførte også et oppdrag fra Syd-Afrikas misjonspresident som gikk ut på å oversette salmer fra engelsk til shona.

Edward Dube

Under generalkonferansen i april 2013 ble Edward Dube kalt til medlem av De syttis først quorum. Han er den første generalautoritet i Kirken fra Zimbabwe. Dette var bare den nyeste "første gang" av mange slike for eldste Dube. Han var også den første innfødte stavspresident, den første innfødte misjonspresident og den første innfødte sytti fra Zimbabwe. Eldste Dube har vært en trofast pioner med hensyn til rettskaffent lederskap.

Men før alt dette var det en annen "første gang" for eldste Dube: Den første gang han var i kirken. To år før han gikk til kirken for første gang, fikk han en Mormons bok av en siste-dagers-hellig mann som han arbeidet for. Eldste Dube leste Mormons bok og følte dens innflytelse og kraft.

I februar 1984 takket eldste Dube ja til en invitasjon om å komme til et faste- og vitnesbyrds møte i en gren. Han var så nervøs da han gikk inn i møtesalen at han nesten umiddelbart snudde og gikk ut igjen.

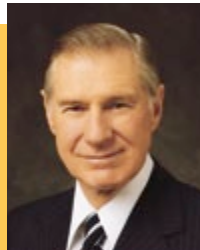
Men straks grenspresidenten reiste seg og bar vitnesbyrd om Mormons bok, begynte eldste Dubes følelser å forandre seg. Et vitnesbyrd om Mormons bok var et område der eldste Dube følte at han var på felles grunn. Han reiste seg og fortalte om sine

I 1994 gikk president Beloved Mundera sammen med sin familie mer enn halvannen kilometer til kirken hver søndag, og i en trillebår hadde han med alt grenen trengte til møtene.

1987: Zimbabwe Harare misjon blir organisert fra Syd-Afrika Johannesburg misjon.

1991: 25. oktober innvier eldste James E. Faust (1920-2007) i De tolv apostlers quorum Zimbabwe for evangeliets forkynnelse.

1994: Kirkens skoleverk ansetter Edward Dube som Kirkens skolesjef. Han oppretter Seminar- og Institutt-klasser i hele Zimbabwe.

1998: President Gordon B. Hinckley (1910-2008) besøker Zimbabwe og taler til ca. 1500 siste-dagers-hellige. Flere representanter fra landets myndigheter er tilstede.

egne tanker om og følelser for Mormons bok etter at flere andre medlemmer hadde båret vitnesbyrd.

Snart etter dette første nadverdsmøtet begynte eldste Dube å undersøke Kirken med oppriktighet. Han ble døpt noen måneder senere. Deretter utførte han en heltidsmisjon i Zimbabwe Harare misjon. Eldste Dube giftet seg med Naume Keresia Salizani 9. desember 1989. De har fire barn.

Eldste Dube har opplevd mange oppturer og nedturer for de hellige i Zimbabwe på grunn av politisk uro. Gjennom det hele har han stolt på Herren for å få styrke og veiledning. "Jeg ser tilbake på mitt liv og er oppriktig takknemlig," sier han. "Evangeliet har vært alt for meg."³

"For meg er eldste Dube Zimbabwes Brigham

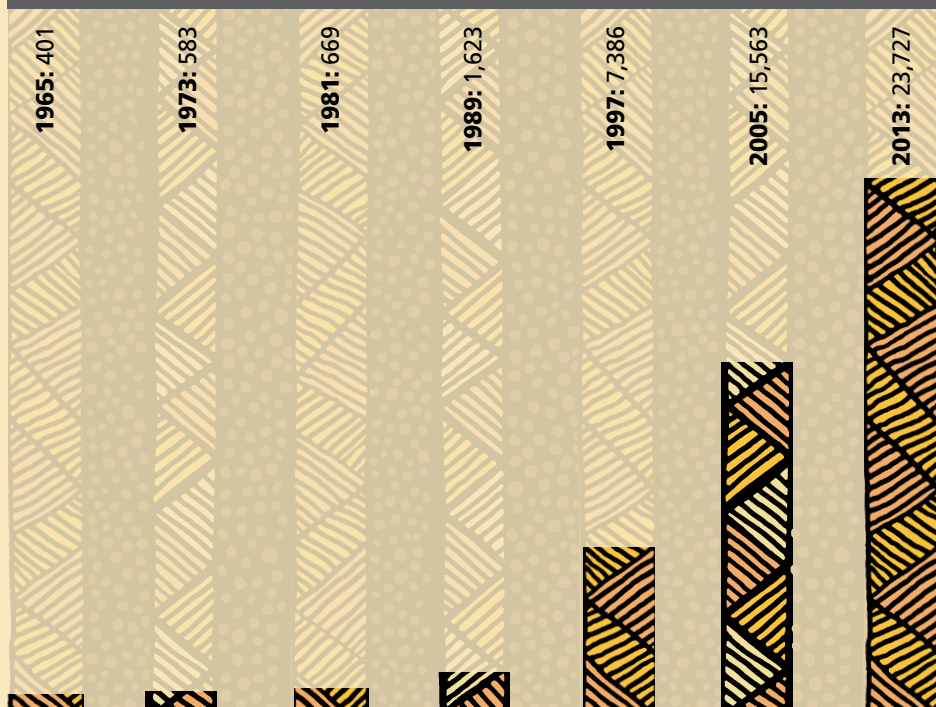
Young eller Wilford Woodruff," sier president Keith R. Edwards, tidligere medlem av De sytti, som for tiden er president for opplæringscenteret for misjonærer i England. President Edwards var misjonspresident for Zimbabwe Harare misjon fra 2000 til 2003 og samarbeidet i stor grad med eldste Dube, som var stavsresident da. "Eldste Dube har en visjon for hva evangeliet er ment å gjøre og hvordan det er ment å virke."⁴

Misjonærinnsats i Zimbabwe

I løpet av sin tid i Zimbabwe var president Edwards førstehåndsvitne til Kirkens vekst i et land som aksepterer evangeliet mer og mer. "Folket i Zimbabwe fryder seg over livet," sier president Edwards. "De er glade og av natur svært åndelige. De er svært lette å undervise."

VEKST I ANTALL MEDLEMMER AV KIRKEN I ZIMBABWE

KIRKENS STATISTIKK I ZIMBABWE*

Totalt antall medlemmer: 23 727

Misjoner: 1

Menigheter og grener: 60

Slektshistoriske sentre: 4

* Pr. juni 2013

1999: *Zimbabwes første stav blir organisert i Harare. Den første utgave av Mormons bok blir utgitt på shona, et av morsmålene i Zimbabwe.*

2007: *Trippelutgaven (Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle) blir utgitt på shona.*

2009: *Edward Dube blir den første innfødte misjonspresident i Zimbabwe.*

2013: *Edward Dube blir kalt til De syttis første quorum, noe som gjør ham til den første generalautoritet fra Zimbabwe.*

President Edwards forklarer at misjonærskillet – fordi Frelserens navn står på det – er en av de letteste måtene for misjonærer å innlede samtaler om evangeliet på med folk i Zimbabwe. Ofte skjer det at de leser Kirkens navn og fatter interesse. “De sier: ‘Vi er også Jesu Kristi venner.’ Det knytter straks bånd,” sier president Edwards.

Hele tiden slutter flere fremtidige ledere og pionerer seg til Kirken i Zimbabwe. “Misjonærene har det alltid travelt,” sier president Edwards. ■

NOTER

1. Fra Greg Hodgkiss, Hubert Henry Hodgkiss biografiske utkast, 26. juni 2012, Zimbabwe landskartotek, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
2. *All are alike unto God*, red. E. Dale LeBaron (1990), 129.
3. Edward Dube, i R. Scott Lloyd, “New General Authority: Elder Edward Dube,” *Church News*, 20. april 2013, ldschurchnews.com.
4. Fra et intervju med Keith R. Edwards, 24. april 2013.

Kwekwe menighets ledere og misjonærer, i 2011.

Urokkelig

Da vi vendte oss til Herren under ettervirkningene av jordskjelvet, ble vi minnet på hvor viktig det er alltid å minnes ham.

Av Reid Tateoka

Tidligere misjonspresident for Japan Sendai misjon

Fredag 11. mars 2011, kl. 14.46; Kōriyama, Japan; Kōriyama møtehus, 2. etasje.

Femten misjonærer under en lederskapsopplæring begynner å øve seg på å undervise om Joseph Smith. Idet budskapet om håp og fred fyller rommet, begynner vinduene å klirre. Bråket intensiveres. Det som begynte som vibrasjoner, eskalerer til buldring.

Bygningen svaier fra side til side, og bevegelsen øker i fart og styrke til den blir som en kontinuerlig rykkende bevegelse. Det er nesten umulig å stå og gå. Noen misjonærer prøver å søke dekning under bordene – inntil bordene blir slengt tvers over rommet. Bygningen, byen, ja, hele provinsen

er i bevegelse som om jorden plutselig vil åpne seg. Det er én tanke som fyller meg: “Få misjonærene ut herfra!”

Vår mirakuløse rømning

Som misjonspresident for Japan Sendai misjon hadde jeg i mange måneder undervist misjonærene og medlemmene om å “vende seg til Herren” (se Mosiah 7:33). Da jeg nå vendte meg til Ham for å få guddommelig veiledning, mottok jeg raskt inspirasjon: “Åpne døren – lag en rømningsvei.” Jeg visste at jeg måtte åpne døren før taket raste sammen og stengte oss inne. Så jeg løp til døren og åpnet den. “Kom dere ut!” ropte jeg.

Jordskjelvet i mars 2011 og tsunamien som fulgte la tallrike byer i det nordlige Japan i ruiner (som Miyako City, ovenfor), drepte tusenvis mennesker og fortrenget hundretusener andre.

Misjonærene stavret seg avgårde over det urolige, gynnende, knirkende gulvet mot den åpne døren. Så satte de kursen ned trappen og ut av kirkebygningen. Da vi var ute, følte vi oss trygge, selv om vi ennå ikke var i sikkerhet for elementene. Det var blitt ekstremt kaldt, og snøen pisket oss i ansiktet.

Rett overfor kirken hadde gravsteinene i en buddhistisk kirkegård veltet. Muren rundt hadde rast sammen. En stor sprekk gikk i sikksakk oppover alle de 12 etasjene i en boligblokk bak kirkebygningen. Store betongblokker hadde løsnet fra fasaden til en barneskole ved siden av. Vinduer var blåst ut, og knust glass lå overalt på bakken. På motsatt side av veien lå blå takstein i biter. Jeg samlet de 15 misjonærene på kirkens parkeringsplass, og vi takket vår himmelske Fader for beskyttelse og ba om fortsatt hjelp.

Våre takkebønner

Hele byen ble slått av panikk. Folk var redde for å slippe opp for mat og begynte å kjøpe alt som var tilgjengelig.

Brød og melk ble straks utsolgt, og innen få timer var det ikke brød å oppdrive i byen. Kilometer lange køer dannet seg ved bensinstasjonene.

Som en kontrast til panikken til folk i gatene var misjonærene bemerkelsesverdig rolige. Vi takket Gud, og vi var rolige og følte oss forsikret om at alt ville gå bra.

Vi kunne ikke komme ut av byen – veiene var ødelagt og motorveiene stengt, og det gikk ingen tog eller busser. De som hadde ventet i timevis i lange køer for å kjøpe drivstoff, ble sendt bort. Offentlige inspektører undersøkte systematisk hver bolig og kondemnerte noen og godtok andre til boligformål. Så vi tilbragte natten på evakuerings-senteret sammen med utallige andre, som i likhet med oss ikke kunne vende tilbake til sine hjem.

Disipler i krisetid

Neste dag, lørdag, begynte vi som vanlig med skriftstudium og bønn. Den dagen trengte vi spesielt vår himmelske Faders hjelp. Etter skriftstudiet organiserte

jeg misjonærene i grupper. Én gruppe gikk til kirken for å rydde opp og arbeidet deretter sammen med grenspresidenten for å reparere medlemmers hjem. Én gruppe snakket med byens inspektører for å finne ut om det var trygt å gå inn i misjonærenes leiligheter. En annen gruppe undersøkte om det gikk tog og busser. Flere andre sto i køer for å få tak i vann mens andre lette etter mat. Ett ledsagerpar fikk et spesielt oppdag: å finne brød til søndagens nadverd. Jeg arbeidet hele dagen med å prøve å få kontakt med alle misjonærene i misjonen.

Den dagen følte vi vår himmelske Faders veiledning i alt vi gjorde. Misjonærene som sto i kø for å få vann, møtte to menn som de delte evangeliet med. Misjonærene bar vitnesbyrd om Guds kjærlighet og bragte to menn til vårt vitnesbyrds møte om kvelden og til kirken neste dag.

Søstrene som lette etter mat til oss, lærte snart at Gud ledet dem. Da de ikke fant noe i forretningene, fant de mat på steder de vanligvis ikke ville tenke på, som folketomme

HENSIKTEN MED PRØVELSER

“Vår himmelske Fader, som gir oss så mye å glede oss over, vet også at vi lærer og vokser og blir sterkere når vi står overfor og overlever prøvelser som vi må gjennom... Slike vanskeligheter hjelper oss imidlertid å forandre

oss til det bedre, å gjenoppbygge livet på den måten vår himmelske Fader lærer oss, og til å bli noe annet enn det vi var – bedre enn vi var, mer forståelsesfulle enn vi var, mer medfølende enn vi var, med sterkere vitnesbyrd enn vi hadde før.”

President Thomas S. Monson, “Jeg vil ikke slippe deg, og ikke forlate deg,” *Liahona*, Nov. 2013, 87.

smågater og små, ettroms-butikker. Vi hadde mottatt “vårt daglige brød” (Matteus 6:11).

Ved dagens slutt avla vi rapport for vår himmelske Fader. Vi hadde ikke mistet fokus. Vi var fremdeles disipler “av Jesus Kristus”, som var “blitt kalt av ham til å forkynne hans ord blant hans folk, så de kan ha evig liv” (3 Nephi 5:13).

Faderens styrke, kraft og fred

Den kvelden følte vi større behov for vår himmelske Faders styrke og kraft. Vi trengte å ha Hans ånd med oss. Derfor hadde vi et vitnesbyrds møte i møtesalen. Misjonærene takket Herren for at han hadde gitt oss vårt daglige brød, og de erkjente at vi var blitt ledet, veiledet og beskyttet. De visste at mange andre ikke var så heldige og ikke ville oppleve en soloppgang til. Vi var virkelig “på alle vis [blitt] trengt, men ikke stengt, rådville, men ikke rådløse, ... slått ned, men ikke utslått” (2 Korinterbrev 4:8-9).

Alle misjonærene bar vitnesbyrd om den fred de følte. De vitnet om at Gud hadde beskyttet dem og beroliget deres sjel. De hadde innsett muligheten for å dø, men fryktet ikke. De hadde ikke nok vann, mat eller varme til å klare seg på lang sikt, likevel ble de næret med levende vann. De ble mett ved Guds ord. De ble varmet ved Ånden. I vår lille gruppe misjonærer var det ikke én som var redd. Hver misjonær følte Guds styrke og kraft den kvelden, og følte seg nærmere Gud enn noen gang tidligere.

Da dagen tok slutt, var vi takknemlige for å være i live. Vi takket Herren for den hjelpen han hadde gitt oss på en svært bokstavelig måte. Vi delte ut oppdrag for møtet vårt neste dag, forlot kirkebygningen og sluttet oss til de dusinvis andre som var midlertidig hjemløse på evakueringscenteret.

Som om det ikke var nok at vår himmelske Fader hadde spart vårt liv, forsikret han seg om at vi ville være i stand til "alltid å minnes" hans Sønn.

Nadverdsbrødet

Men to eldster var spesielt høytidsstemt. De var blitt bedt om å skaffe brød til nadverden neste dag og hadde ikke fullført oppdraget.

Da vi kom til evakueringscenteret lørdag kveld, ønsket de ansatte oss velkommen tilbake. De ba om unnskyldning for at de hadde gitt oss så lite mat (20 kjeks) dagen før, men strålte så opp da de rakte oss neste dags rasjon: en flaske vann og åtte skiver brød.

Eldstene mine så på meg som om de ville si: "Hvordan kunne Herren velsigne oss mer?"

Gud, som ser en spurv falle til jorden, hadde igjen rakt ut sin hjelpende hånd, som om det ikke var nok at han hadde bevart vårt liv. Vår himmelske Fader forsikret seg om at vi ville bli i stand til "alltid å minnes" hans Sønn (L&p 20:77). Vi var nærmere vår Frelser enn vi noen gang hadde vært.

Misjonærene holdt en spesiell bønn den kvelden. De falt ned på sine knær for å takke vår himmelske Fader for enda et mirakel i en serie spesielle mirakler. De forsto hvor høyt Gud prioriterer vår pakt om alltid å minnes Jesus Kristus, og de var takknemlige for Guds barmhjertighet og vennlighet og at han lar oss delta i nadverden hver uke.

Med større overbevisning enn noensinne før bar disse misjonærene nå vitnesbyrd om at Gud ønsker at vi alltid skal minnes hans Sønn, Jesus Kristus. ■

Jordskjelvet i Tōhoku i 2011 fant sted 70 kilometer fra Oshikahalvøya og ble registrert med en styrke på 9,0, ett av de fem kraftigste jordskjelv som er målt siden man i 1900 startet disse målingene.¹

Alle misjonærene i Sendai ble redegjort for innen få dager etter jordskjelvet.

NOTE

1. "Managing post-disaster debris: the Japan experience" (United Nations Environment Programme, juni 2012), 5, unep.org/disastersandconflicts.

Av eldste
Tad R. Callister
i De syttis
presidentskap

Herrens MORALNORM

For mange år siden deltok min far, som var advokat, i en retts sak. Som støtte for sin holdning refererte han bare til én sak – en sak som var blitt avholdt av Californias høyesterett mange år tidligere. Hans motpart refererte til mange avgjørelser tatt av lavere domstoler mer nylig.

Dommeren sa til min far: “Herr Callister, har du ikke en nyere sak enn denne?”

Min far så på dommeren og svarte: “Ærede dommer, tillat meg å minne deg om at

når høyesterett uttaler seg om en sak, er det bare nødvendig å uttale det én gang.” Dommeren nikket samtykkende. Han ble minnet om at høyesteretten overgår alle avgjørelser i lavere rettsinstanser, uansett hvor mange eller nye de måtte være.

Slik er det med Gud vår Fader – Han trenger bare å uttale seg én gang om emnet moral, og denne erklæringen overgår alle lavere domstolars beslutninger, enten de er basert på uttalelser fra psykologer, venner, foreldre eller de som gjør seg til dagens moralister.

Det er nesten utrolig at Gud har gitt sine barn den kraft som er den mest verdsette og hellige for ham – kraften til å skape liv. Fordi Gud ga oss denne kraften, har han, og bare han, rett til å bestemme hvordan den skulle brukes.

I motsetning til den offentlige mening er det ikke noe negativt eller begrensende ved Guds moralnormer. De er i stedet positive, oppløftende og frigjørende. De utvikler tillitsfulle forhold, de styrker selvaktelse, de fremmer ren samvittighet, og de innbyr Herrens ånd til å velsigne livet for den enkelte og innen ekteskapet. De er de velprøvede normer for lykkelige ekteskap og stabile samfunn.

**Vårt valg når det gjelder
å være lydige eller ulydige
mot Guds moralnorm,
vil i stor grad avgjøre
vår lykke i livet.**

Hva er så Herrens norm for bruk av den hellige formeringskraften – Hans moralnorm? Egentlig er Herrens moralnorm ikke så mye en liste over hva man skal og ikke skal, som den er et prinsipp som kan uttrykkes på følgende måte: Formeringskraften skal benyttes innen ekteskapet av to hovedgrunner: (1) for å knytte og styrke bånd mellom ektefeller og (2) for å bringe sjeler til verden. Slik bruk har Herrens velsignelse og godkjennelse.

På den annen side skal ikke formeringskraften brukes utenfor mann/hustru-forholdet. Følgelig misbilliger Herren alle bevisste tanker eller frivillige handlinger som stimulerer eller fører til bruk av formeringskraften utenfor ekteskapet.

Jeg vil nå sitere noen av Herrens normer for moral for å minske muligheten for misforståelse eller tvetydighet.

HOR I OG UTENFOR EKTESKAP

Herren forbyr hor både i og utenfor ekteskap uansett hvilket syn verden har på dette. Disse handlinger er i siste instans bruk av formeringskraften sammen med en av motsatt kjønn som vi ikke er lovlig gift med. Det er hor om ingen av partene er gift, og det er hor om en eller begge er gift.

Apostelen Paulus sa: “For dette er Guds vilje, ... Hold dere borte fra hor”

(1 Tessalonikerbrev 4:3; uthevelse tilføyd). Han sa også: “Vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! *hverken horkarer ... eller ekteskapsbrytere ... skal arve Guds rike*” (1 Korinterbrev 6:9-10; uthevelse tilføyd).

Noen mennesker innser ikke hvor alvorlige disse overtredelsene er, eller i noen tilfeller rettfærdiggjør de dem. Det

syntes ikke som Corianton forsto hvor alvorlig det han hadde gjort var, da han syndet med skjøgen Isabel. Alma, hans far, satte det i riktig perspektiv: “Vet du ikke, min sønn, at disse ting er en avskyelighet i Herrens øyne?” (Alma 39:5). Josef talte også om dette store onde da han ble fristet av Potifars hustru: “Hvordan skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?” (1 Mosebok 39:9).

Guds moralnorm utvikler tillitsfulle forhold, styrker selvaktelse, fremmer ren samvittighet og innbyr Herrens ånd til å velsigne livet for den enkelte og innen ekteskapet.

UPASSENDE BERØRING

Upassende berøring vekker formeringskreftene. Før ekteskapet er det derfor i strid med Guds moralnorm å røre ved en annens intime eller hellige kroppsdeler, enten personen er med eller uten klær.¹

ONANI

Herren fordømmer onani. Onani er å stimulere formeringskraften i sin egen kropp. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

“Gjør deg ikke skyldig i å tukle eller leke med denne hellige skapelseskraften...

... Herren er ikke tilfreds med det, det er heller ikke bra for deg. Det får deg ikke til å føle deg verdig eller ren.”²

FORHOLD MELLOM PERSONER AV SAMME KJØNN

Noen vil ha oss til å tro at Kirkens motstand mot fysisk forhold mellom personer av samme kjønn er midlertidig og ikke en evig læresetning. En slik tro ville være i strid med Skriftene, med ord fra vår tids profeter og med frelsesplanen. Alt dette lærer oss at evig ekteskap mellom en mann og en kvinne er nødvendig og en betingelse for opphøyelse. Et forhold mellom to personer av samme kjønn er ikke i samsvar med Guds evige mønster om at ektemenn og hustruer ikke bare får barn i jordelivet, men også vil ha evig formering i sin opphøyede tilstand.

Vi innses at enhver er en Guds sønn eller datter og fortjener å bli behandlet som en slik. Vi kjemper alle med ufullkommenheter, noen velger vi ikke selv. Men vi tror også på en altomfattende forsoning som i dette liv eller i neste liv har evne til å skjønne oss enhver kraft som er nødvendig for å vende våre svakheter og ufullkommenheter til styrke. Herren lovet oss: “For hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27).

De som har tendens til å bli tiltrukket av samme kjønn, plikter å (1) avholde seg fra umoralske forhold og (2) å gjøre alt de makter for å benytte forsoningens rensende og fullkommengjørende krefter. Men i mellomtiden er disse med slike tendenser, men som ikke gir etter for dem, verdige til å ha stillinger i Kirken og motta tempelanbefaling.³

MOTSTANDERENS FANGARMER

Nå nevner jeg noen faresignaler som går forut for noen av syndene jeg har nevnt. Satan kan være som en blekksprut

som prøver å fange oss. Hvis én fangarm ikke fungerer, prøver han en annen og en annen inntil han finner en som fester seg. Her følger noen av den ondes fangarmer som er beregnet på å få oss til å bryte Guds moralnorm.

Pornografi

Gud ønsker at hans barn ikke skal se på film eller TV-programmer, gå inn på et nettsted eller se i noe magasin

som på noen måte er pornografisk.

Pornografi er ethvert bilde eller enhver fremstilling som stimulerer det kjødelige hos en person. Det er *motbydelig* for Herrens ånd.

Ingen kan hevde at de blir narret av pornografiens virkninger og tro at det er mulig å kaste et flyktig blikk. Det er en giftig, bitter, utilgivende slange som vil angripe i samme øyeblikk som du kaster ditt første blikk på den, og den vil fortsette å angripe med full dose gift

hver gang du siden kaster et blikk på den.

Hvis du er angrepet av dette onde, må du gjøre alt i din makt for å overvinne det. Det kan være nødvendig med bekjennelse, intens bønn, faste, fordypning i Skriftene, det å erstatte uvirksomhet med konstruktiv tid og sette strenge grenser for Internett-bruk, profesjonell rådgivning og lignende, men du kan overvinne det. På et eller annet tidspunkt vil viljestyrke være en uunnværlig ingrediens – det finnes ikke en pille eller rådgivningsteknikk til å løse enhver avhengighet.

Usømmelig påkledning

Vår påkledning påvirker ikke bare våre egne tanker og handlinger, men også andres. Derfor rådet apostelen Paulus “kvinnene [til å] kle seg sømmelig” (1 Timothy 2:9).

En kvinnes klær påvirker kraftig menns tanker og lidenskaper. Hvis det er for kort eller for høyt eller for tettstående, kan det vekke upassende tanker, også i sinnet til en ung mann som gjør sitt beste for å være ren.⁴

Menn og kvinner kan se attraktive ut og være elegante, samtidig som de er sømmelige. Kvinner kan i særdeleshet

Herren misbilliger alle bevisste tanker eller frivillige handlinger som stimulerer eller fører til bruk av formeringskraften utenfor ekteskapet.

kle seg sømmelig og ved dette bidra til egen selvrespekt og til menns moralske renhet. Når alt kommer til alt, får de fleste kvinner den type mann som de kler seg for.

Urene tanker

Det har blitt sagt: "Du kan iakttå fuglene som flyr forbi. Men la dem bare ikke bygge rede på ditt hode." Det er ikke noe galt i å legge merke til en vakker, ung dame eller kjekk ung mann som går forbi – det er normalt. Men hvis disse tankene blir til begjær, da blir redet bygget.

Vi kan ikke unngå å se enhver reklameplakat eller usømmelig kledd person, men vi kan jage bort den upassende tanken straks den melder seg. Det er ikke synd ufrivillig å se noe upassende. Synden består i å gi næring til tanken når den melder seg. Skriftene forteller oss: "For som han tenker i sin sjel, slik er han" (Ordspråkene 23:7).

Våre tanker sår egentlig frøene til våre handlinger. Vi har virkelig kraft i oss til å ta kontroll over vårt liv og våre tanker. Gode og onde tanker kan ikke eksistere samtidig i vårt sinn noe mer enn lys og mørke kan eksistere på samme tid og på samme sted. På et eller annet tidspunkt må vi avgjøre hvilken som skal være vår inviterte gjest.

Hvis vi ønsker, kan vi jage bort enhver ond tanke og straks erstatte den med en oppløftende sang eller et dikt eller et skriftsted. På samme måte som mørket forsvinner når lyset viser seg, flykter det onde når det gode innfinner seg.

Tilbaketrukkede steder og fristende venner

Til noen tider og på noen steder har vi mindre motstand uansett hvor sterke vi er. Noen av de beste menn og kvinner i de verste situasjoner har falt. Det hendte kong David da han iakttok Batseba en kveld (se 2 Samuel 11:2-4). Ingen av oss skulle tenke at vi er for sterke eller for immune til å falle. Tilbaketrukkede steder, sene kvelder og

venner med dårlig moral har en utrolig magnetisk kraft til å trekke oss inn i Satans klør.

Bortforklaring

To ofte gjentatte bortforklaringer brukes for å støtte moralsk overtredelse. Den første er "Jeg elsket henne." Satan er den store bedrager. Han prøver å utgi begjær som kjærlighet. Det er en enkel test for å oppdage forskjellen.

Kjærlighet motiveres av selvkontroll, lydighet mot Guds morallover, respekt for andre og uselviskhet. På den annen side blir begjær motivert av ulydighet, selvtilfredsstillelse og mangel på disiplin.

Den andre bortforklaringen er "Ingen vil noen gang få vite det." Herren har drevet bort denne myten ved mange anledninger. Han erklærte: "De opprørske skal rammes av stor sorg, for deres misgjerninger skal forkynnes fra hustakene, og deres hemmelige gjerninger skal *åpenbares*" (L&p 1:3; uthevelse tilføyd).

Det finnes ikke noe område som er så mørkt eller noe hjørne så avsondret at ingen noen gang vil få vite det. Gud vet det, og du vil vite det om du krenker hans morallov.

OMVENDELSE

Hvis vi har begått moralske overtredelser, kan vi omvende oss takket være Jesu Kristi forsoning. Det første og grunnleggende trinn for å leve et moralsk rent liv i fremtiden er å omvende seg fra tidligere overtredelser, å bytte ut et fundament av sand med et fundament av fjell. Dette begynner ofte med bekjennelse.

Men omvendelse dreier seg ikke bare om tid eller å forsi en synd eller om bekjennelse. Mest av alt er omvendelse en oppriktig forandring i hjertet, en fast beslutning om å føre et moralsk rent liv – ikke fordi vi må, men fordi vi ønsker det.

Gud gjorde det klart for oss at vi ikke kan krenke hans normer uten å lide konsekvensene, men fordi han

Begjær blir motivert av ulydighet, selvtilfredsstillelse og mangel på disiplin.

er umåtelig kjærlig og barmhjertig, gir han oss følgende strålende håp:

“For jeg, Herren, kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den –

ikke desto mindre skal den som omvender seg og følger Herrens bud, *bli tilgitt*” (L&p 1:31-32; uthevelse tilføyd).

Han har lovet alle ærlige sjeler som endrer sitt hjerte og forsaker sine synder: “Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø” (Jesaja 1:18).

Men det er alltid bedre å forbli ren enn å synde og etterpå omvende seg. Hvorfor er det slik? Fordi noen ugunstige konsekvenser av synd kan vedvare også etter omvendelse, som sykdom eller et barn født utenfor ekteskap eller dårlig rykte. Vårt mål i livet er ikke bare å være ren, men også fullkommen. Vår søken etter fullkommenhet akselereres når vi er rene, men den hindres når vi ikke er det.

Alma sa: “Ugudelighet har aldri vært lykke” (Alma 41:10). Vi kan ikke bryte Guds morallover ustraffet og være lykkelige, for Gud, som skapte oss, ga oss et moralkompass, kalt vår samvittighet. Hver gang vi bryter Guds moralnorm, trer denne samvittigheten i funksjon – den plager oss, den fremkaller skyldfølelse og anger, og den fungerer som et guddommelig vitne på at den normen er riktig.

Vi kan ignorere den, og vi kan prøve å undertrykke den, men vi kan ikke unnslipe.

Guds moralnorm kan ikke oppheves. Den kan ikke utvannes eller byttes bort. Man kan bare adlyde eller ikke adlyde den. Til slutt vil vi enten bekjempe den eller akseptere den. Vårt valg vil i stor grad bestemme vår lykke i livet.

VELSIGNELSER VED ET MORALSK LIV

Velsignelsene ved å leve et rent og moralsk liv er over-

veldende. Et slikt liv vil gi oss selvtillit og selvaktelse. Det vil resultere i ren samvittighet. Det vil gjøre oss kvalifisert til en ektefelle som er like ren, og gjøre bruken av formeringskraften i det ekteskapelige forhold bedre og mer givende fordi vi har reservert den til den tiden Herren selv har godkjent.

Fordi Herren elsker oss høyt og ønsker at vi skal være lykkelige, har han bekjentgjort sine intensjoner for sine barn i disse siste dager: “For jeg vil oppreise meg et rent folk som vil tjene meg i rettferdighet” (L&p 100:16).

Måtte vi alle være en del av denne rene generasjon og akseptere Herrens moralnorm. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University - Idaho 22. januar 2013.

Du finner hele teksten på engelsk på web.byui.edu/devotionalsand speeches.

NOTER

1. Se Richard G. Scott, “Rettferdighetens kraft,” *Liahona*, jan. 1999, 81.
2. Boyd K. Packer, *To Young Men Only* (1976), 4, 5.
3. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 21.4.6.
4. Se Dallin H. Oaks, “Pornografi,” *Ensign* eller *Liahona*, mai 2005, 90.

Kjærlighet motiveres av selvkontroll, lydighet mot Guds morallover, respekt for andre, og uselvishet.

NÅ VET JEG AT DET FINNES EN GUD

For noen år siden var jeg tempelarbeider i Santiago Chile tempel. Under et kveldsskift begynte jeg å få vanskeligheter med å puste, så nølende ba jeg om å få gå tidlig.

Mens jeg gikk til stasjonen, ba jeg om at toget jeg skulle ha, ville være der slik at jeg kunne komme raskt hjem. Jeg trodde bønnen var blitt besvart da jeg så at toget stanset ved plattformen. Men da jeg nærmet meg, så jeg at togpersonalet løp for å hjelpe en passasjer som muligens hadde fått et hjerteanfall. Teksten i min yndlings-salme kvernet i tankene mine: "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?"¹ Straks følte jeg at jeg skulle hjelpe.

Jeg skyndte meg dit betjeningen bragte den unge mannen for å vente på ambulansen, og de lot meg være der. Jeg ba for å få vite hva jeg skulle gjøre, og tryglet min himmelske Fader

om å spare den unge mannens liv. Jeg ønsket ikke å la ham være alene og redd, så jeg holdt ham i hånden og prøvde å hjelpe ham å være rolig. Jeg forsikret ham om at han hadde et langt liv foran seg, og at Gud hadde en hensikt med ham. Jeg fant familiens telefonnummer, ringte dem og lot dem vite at sønnen var på vei til sykehuset og at han ikke var alene.

Da førstehjelperne kom, fulgte jeg dem til ambulansen. Jeg følte at jeg skulle være hos den unge mannen til familien hans kom. Til min overraskelse besluttet førstehjelperne at jeg skulle bli med dem, så jeg holdt den unge mannen i hånden hele veien til sykehuset.

Like etter at vi var kommet frem, førte de ham til akuttavdelingen, og jeg gikk utenfor for å se etter hans familie. Da de kom, brast hans mor i tårer, slo armene rundt meg og sa at

hun var så glad for at det fremdeles finnes gode mennesker på jorden.

En uke senere ringte den unge mannen meg. Han fortalte at legene sa at å forholde seg rolig hadde vært livsviktig i tiden før han kom til sykehuset.

Inntil da hadde han ikke trodd på Gud. Jeg ble målløs da han utbrøt: "Du reddet livet mitt, og jeg er deg evig takknemlig! Nå vet jeg at det finnes en Gud."

Da jeg forlot templet den dagen, ledet Ånden meg til riktig sted til riktig tid. Jeg er vår himmelske Fader takknemlig for at han ledet meg og ga meg mot til å gjøre slik det står i salmen, og ikke la anledningen gå tapt, selv om det eneste jeg kunne gjøre var å holde en fremmed i hånden. ■

Carla Sofia Gavidia, Ontario, Canada

NOTE

1. "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?"
Salmer, nr. 173.

Jeg ønsket ikke å la den unge mannen være alene og redd, så jeg holdt ham i hånden og prøvde å hjelpe ham å være rolig.

DET VAR JEG SOM VAR TRENGENDE

For noen år siden kom en bil i dårlig forfatning kjørende inn på parkeringsplassen til møtehuset vårt. Den tilhørte en enslig far med fire barn. Han kom for å be om hjelp. Menigheten fant husrom til dem, og faren begynte å ta med barna til kirken.

Noen ganger var barnas klær rene og noen ganger skitne, men håret deres var alltid ustelt. Vi visste aldri hvor flokete det ville være. Hver uke hadde Primær-presidenten med seg kam og børster. Hun og en lærer stelte barnas hår før Primær.

Jeg var rådgiver i Primærs presidentskap, og jeg beundret disse søstrenes evne til å ta imot disse uvaskede barna. Jeg kunne ikke få meg til å røre håret deres, og jeg lurte på hvordan disse søstrene gjorde det. Jeg beroliget min samvittighet ved å si til meg selv at jeg kunne hjelpe til ved å passe på resten av barna mens disse kvinnene arbeidet.

Det yngste barnet i denne familien var tre år gammelt. Hun kunne ikke snakke tydelig, men hun prøvde å lage høye musikklyder når vi sang. Dette irriterte meg.

Fordi treåringer bare kan være oppmerksomme en kort stund, begynte jeg å sette denne lille piken på fanget mitt for å hjelpe henne å lytte. Hun smilte takknemlig til meg, og jeg begynte å føle den glede og kjærlighet som vår himmelske Fader hadde til dette uvaskede barnet – sitt barn. Til slutt klarte jeg å overse skitten og grep en børste

for å glatte ut det flokete håret hennes. Jeg kom også til at hennes forsøk på å synge var en gledelig lyd.

Noen måneder senere reiste barnas far seg på et vitnesbyrds møte og takket oss for at vi hjalp hans barn. Neste uke var familien borte.

Jeg er takknemlig for anledningen jeg hadde til å hjelpe disse barna. Da de kom, mente jeg at de var for trengende, men jeg fant ut at det var jeg som trengte at de hjalp meg å forandre meg. ■

Diane Hatch, Arizona, USA

Noen ganger var barnas klær rene og noen ganger var de skitne, men håret deres var alltid ustelt.

BISKOPENS BURSDAGSGAVE

På fødselsdagen min en søndag morgen gjorde min mann og jeg oss klar til å dra til kirken da telefonen ringte. Jeg tok den, og biskopen sa: “Jeg vet du har bursdag i dag, men kan du komme til meg på kontoret mitt om 30 minutter? Jeg vil gjerne snakke med deg.”

Nysgjerrig skyndte jeg meg til kirken.

På kontoret sa biskopen til meg: “Søster Cruz, jeg har en bursdagsgave til deg. Herren kaller deg til Unge kvinners president. Vil du akseptere dette kallet?” Jeg ble overveldet, men aksepterte kallet. Jeg ble oppholdt og beskikket den dagen.

Da jeg kom hjem etter kirketid, satte jeg meg på sengen min. Det gikk opp for meg hvor tungt ansvaret var. Jeg gråt og følte meg utilstrekkelig for oppgaven. Hvilket stort ansvar det var å lede disse unge kvinnene! Jeg ble døpt da jeg var 22, og hadde aldri deltatt i Unge kvinners aktiviteter. Hvordan kunne jeg være Unge kvinners president?

Jeg gjorde det eneste jeg visste jeg kunne gjøre – jeg knelte og ba min himmelske Fader om veiledning i dette nye kallet. I det øyeblikket opplevde jeg noe jeg aldri vil glemme. Mens jeg så for meg hver enkelt ung kvinne, forsto jeg at hver eneste var en datter

av vår himmelske Fader. Hver enkelt av dem trengte en president som var glad i henne og kunne hjelpe henne å forstå at Gud elsket henne. I mitt indre så jeg navnene til alle de mindre aktive unge kvinnene (som jeg aldri hadde møtt), og jeg forsto at også de var vår himmelske Faders døtre og trengte min oppmerksomhet. Jeg følte hver enkelts muligheter.

Månedene som fulgte, var ikke lette. Jeg arbeidet hardt for å bli kjent med hver ung kvinne og forstå hennes behov. Sammen med de aktive unge kvinnene hjalp vårt presidentskap de som hadde vært mindre aktive, til å vende tilbake til aktivitet. Jeg så Herrens hånd i virksomhet på mange måter.

Da jeg ble avløst fra kallet, var jeg bekymret for at jeg kanskje kunne ha gjort mer. Da jeg kom hjem, knelte jeg og spurte min himmelske Fader om min tjeneste hadde vært tilfredsstillende. Jeg mottok en god følelse av at han var fornøyd.

Jeg tenkte tilbake på den bursdagen da jeg kunne ha avslått kallet på grunn av alle mine andre ansvarsoppgaver. Men jeg er den som ville ha tapt mest ved ikke å akseptere kallet. Jeg ville ha gått glipp av anledningen til å lære ydmykhet, få forståelse, utvikle tålmodighet og bli et redskap i Herrens hender. Men mest av alt ville jeg ha sviktet Herren med tanke på den tillit han viste meg, og jeg ville ikke ha lært at anledningen til å tjene er en gave. ■

Mariana Cruz, Rio de Janeiro, Brasil

Biskopen sa til meg: “Søster Cruz, jeg har en bursdagsgave til deg.”

HUN TRENGER KJÆRLIGHET

Jeg var ikke svært imponerende som tenåring og brukte lite tid på å hjelpe andre. På denne tiden ba min mor meg bli med henne for å besøke min grandtante på et sykehjem.

Min kusine og hennes datter Stephanie fulgte oss på dette besøket. Stephanie var syv eller åtte år gammel. Da vi gikk inn på sykehjemmet, vinket hun til alle hun så. De lyste opp som om hun delte ut solskinn og regnbuer. Men jeg unngikk øyekontakt.

Da vi kom inn i rommet som min grandtante delte med en annen eldre kvinne, gjorde jeg mitt beste for å skjule meg i bakgrunnen. Men Stephanie hoppet opp i tantes seng og begynte å berette den ene historien etter den andre.

Jeg la merke til noe i dette rommet. På min tantes side var det ting som viste kjærlighet og familie. Bilder og fargelagte tegninger hang på veggen, og nattbordet var pyntet med blomster. Den andre siden av rommet var steril og naken. Det var ikke noe som tydet på besøk. Ingen kort eller bilder hang på veggen.

Kvinnen satt alene i en rullestol og lot seg ikke merke av at vi var tilstede. Hun nynnet en melodi og slo med armene på rullestolen, noe som gjorde meg utilpass.

Stephanie nappet moren i armen og spurte: "Mamma, hva feiler den damen?" Stephanies mor bøyde seg ned og hvisket: "Hun trenger kjærlighet." Jeg var ikke forberedt på det som så skjedde.

Uten å nøle løp Stephanie bort til kvinnen og hoppet opp på fanget hennes. Så begynte hun å fortelle historier for henne og stille alle slags spørsmål. Kvinnen svarte ikke. I stedet rant tårer nedover ansiktet hennes mens hun omfavnet Stephanie. I flere minutter satt Stephanie på fanget hennes og strøk over håret hennes og kysset kinnene.

Jeg hadde aldri vært vitne til en slik uselvisk kjærlighet før, og jeg prøvde å skjule tårene mine. Da vi senere kjørte fra sykehjemmet, undret jeg meg over hvordan lille Stephanie kunne være så uselvisk og så full av kjærlighet og medfølelse overfor en helt fremmed person.

Det endte med at jeg endret på livet

mitt og reiste på heltidsmisjon. Mens jeg var på misjon, sendte Stephanie meg søte brev med slike tegninger som fantes på min tantes rom på sykehjemmet.

Før jeg reiste hjem, mottok jeg den knusende nyhet at sykdom hadde avsluttet Stephanies liv. Jeg gråter fremdeles over at hennes lys sluknet så tidlig, men jeg er fremdeles takknemlig for hennes eksempel. Hun lærte meg hva tjeneste virkelig er.

Vi trenger aldri lure på hvordan eller om vi skulle tjene. Hvis vårt hjerte er på riktig plass, vil tjeneste bli en del av den vi er, ikke bare av hva vi gjør. ■

Jay McFarland, Utah, USA

Stephanie nappet moren i armen og spurte: "Mamma, hva feiler den damen?"

Fremgang med å invitere

Av Richard M. Romney
Kirkens tidsskrifter

A dele evangeliet med andre er ofte så enkelt som å gi en invitasjon, stille et spørsmål eller bli med i en samtale. Hvis vi forbereder oss til å dele evangeliet med andre, vil Herren lede oss til dem som er beredt til å høre det.

“[Herren] har utarbeidet hjelpemidler for oss til å dele evangeliet med andre på en rekke måter, og han vil hjelpe oss i vårt arbeid hvis vi vil handle i tro for å utføre hans verk,” sa president Thomas S.

**Jeg så Harley bære på min stjalne sykkel. “Jeg må spørre deg hvor du fant den,” sa jeg.
-Nick Barton**

Ganske enkelt ved å spørre andre om de er interessert i evangeliet, kan du delta i å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler.

Monson på generalkonferansen i oktober 2013.¹ Her er noen eksempler.

Kom tilbake med sykkelen

Da Nick Barton og hans hustru Morgan flyttet til Arizona, USA, der Nick skulle studere jus, begynte de å be om misjonæranledninger. “Vi ba vår himmelske Fader hjelpe oss å bli mer følsomme for tilskyndelser fra Den hellige ånd, og å være modige nok til å gjøre noe med dem,” sier Nick.

En lørdag trengte Morgan bilen deres for å komme seg på jobb, så Nick syklet til universitetet. Da det var på tide å dra hjem, var imidlertid sykkelen borte.

“Stjålne sykler var så vanlig at politiet spurte om det var noe som gjorde den lettere gjenkjennelig. Jeg husket at Morgan hadde limt en merkelapp på styret hvor det sto: ‘Jeg elsker deg.’

Igjen holdt Nick en bønn. “Jeg ba om at jeg måtte lære noe av situasjonen,” sier han. Så tok han toget for å komme så nært som mulig til hjemmet før han ringte og ba sin hustru komme og hente ham.

“På neste togstasjon så jeg en stor mann med luen bak-frem gå på toget, og han bar på sykkelen min! Jeg så ‘Jeg elsker deg’ på styret, så jeg visste

at det var min,” sier Nick. Han klappet mannen på skulderen.

“Jeg sa: ‘Jeg må spørre deg hvor du fant den sykkelen.’ Han svarte: ‘På et hagesalg nede i gaten.’” Nick forklarte at sykkelens hans hadde blitt stjålet. Den unge mannen svarte at han ikke var noen tyv, og at Nick kunne få sykkelen tilbake.

“Jeg takket ham og sa at jeg ville be politiet ringe ham så ‘hagesalget’ kunne bli undersøkt,” sier Nick. “Han sa at han het Harley, og ga meg telefonnummeret sitt. Jeg fortalte ham at jeg ville betale halvparten av det han hadde betalt, siden vi begge hadde blitt forurettet, og jeg gikk av toget glad for å ha fått tilbake sykkelen min.”

Men det var bare begynnelsen.

“Av nysgjerrighet ringte jeg Harley neste morgen. Han sa at politiet fulgte opp. Så spurte han om min hustru og jeg hadde lyst til å finne på noe senere på dagen. Jeg skjønnte at han ønsket å bli venner.

Siden det var søndag, fortalte jeg ham at vi skulle i kirken, men at vi gjerne ville komme sammen med ham en annen gang. Da jeg la på røret, gikk det opp for meg at dette var en soleklar misjonæranledning. Jeg ringte ham tilbake og spurte om han hadde lyst til å bli med oss i kirken. Han sa ja! Han deltok på alle møtene og sa etterpå at han følte at talerne og lærerne snakket direkte til ham.

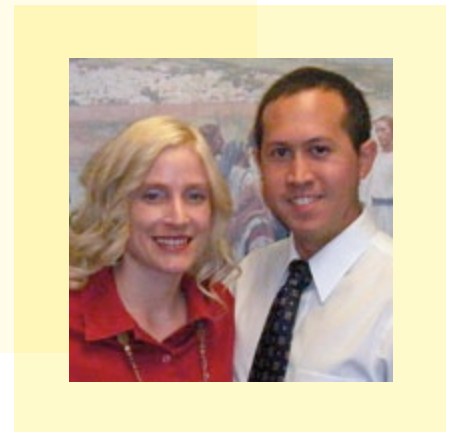

Harley hadde familie i utlandet, og flyttet bort kort tid etter at vi møttes,” sier Nick. “Men han ble vår venn, fikk respekt for Kirken og ble forsikret om at hans himmelske Fader er oppmerksom på ham.”

Snakk med teknikeren

“En dag, etter å ha lyttet til en konferansetale, fikk jeg en følelse av at jeg måtte snakke med apotekteknikeren i butikken,” sier Hannah Rawhouser, også fra Arizona. “Stemmen inni meg sa: ‘Han er et godt menneske. Du må invitere ham på en aktivitet i Kirken.’”

Neste gang Hannah kom til ekspedisjonsluken for bilister, så hun etter

“Går du i kirken?” spurte jeg. Greg svarte ja. Jeg ga ham kortet mitt. “Ring meg,” sa jeg. -Hannah Rawhouser

stevnemøte,” sier hun. “Men vi endte opp med å snakke om religion i tre timer, og han begynte å lære om Kirken.” I dag er eldste Eiselin på heltidsmisjon i Montana, USA.

Spør heisoperatøren

Som 26-åring jobbet Robert G. Ellis jr. som politimann i en Senatskontorbygning i Washington, DC, USA.

“Jeg brukte mye tid på å fundere på hva jeg hadde lært om Jesus,” forteller han. “Min far og mor gikk ikke i noen kirke, men de hadde latt meg gå, og jeg hadde hatt glede av å gå i mer enn et dusin kirkesamfunn.” Som nygift ung voksen følte han at han burde bli døpt – men i hvilken kirke?

“Jeg var urolig til sinns. Jeg ønsket å finne en kirke som var tro mot Kristi lære. Folk sa at alle kirkesamfunn var Herrens kirke, men de nølte ikke med å si at et annet kirkesamfunn tok feil. Jeg ba: ‘Jeg ønsker å bli døpt, men jeg vet ikke hvilken kirke jeg skal slutte meg til.’”

Han husket at Jesus Kristus sa: “Be, så skal dere få” (Matteus 7:7), så Robert fortsatte å be. En dag mens han var på jobb, følte Robert seg igjen urolig, og fikk tårer i øynene.

“Jeg følte meg redd og visste ikke om tankene mine var riktige eller gale. Så kom en følelse av fred over meg. Uten helt å vite hvorfor jeg gjorde det, gikk jeg bort til en heisoperatør og spurte: ‘Hvilken kirke tilhører du?’”

Heisoperatøren var Norman

**“Hva tror du på?” spurte Norman meg.
“På Jesus Kristus,” svarte jeg stolt.
-Robert G. Ellis jr.**

ham, men han var ikke der. Likevel avtok ikke tilskyndelsen.

“Noen uker senere stoppet jeg igjen ved luken, og der var han. Etter som jeg regnet med at jeg ville ha dårlig tid, gikk jeg rett på sak. ‘Går du i kirken?’ spurte jeg. Han ble overrasket og sa ja. Jeg ga ham visittkortet mitt. ‘Ring meg en gang,’ sa jeg og kjørte min vei. ‘Nå har jeg gjort mitt,’ tenkte jeg. ‘Nå vil jeg ikke ha disse nagende følelsene lenger.’”

Til hennes overraskelse ringte han dagen etter og presenterte seg som Greg Eiselin. “Han fortalte meg senere at fordi vi begge er unge og enslike, trodde han at jeg ba ham ut på

Maxfield, en hjemvendt misjonær som studerte ved Georgetown University.

“Han kikket opp fra noen bøker. Jeg skjønnte at han ble overrasket. Han sa: ‘Jeg er mormon. Hvordan det?’

Jeg sa: ‘Jeg ønsker å bli døpt, men jeg vet ikke hvilken kirke jeg skal slutte meg til.’

Han spurte: ‘Hva tror du på?’

‘Jesus Kristus,’ svarte jeg stolt.

Han spurte: ‘Kan jeg fortelle deg om min kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige?’ Da han fortalte meg at Kristi kirke hadde blitt gjenopprettet på jorden, visste jeg at mine bønner hadde blitt besvart. Det var en helt fantastisk følelse.”

Det var i 1977. I dag er bror og søster Ellis medlemmer av Kirken i Virginia, USA.

Stol på Herren

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum sa at “når vi står som ‘Guds vitner til alle tider og i alle ting’ (Mosiah 18:9), åpner Herren veier for oss så vi kan finne og ha gode samtaler med dem som søker. Dette vil skje når vi søker veiledning og når vi handler av oppriktig og Kristus-lignende kjærlighet til andre.”²

Nick, Hannah, Greg, Robert og Norman ville alle vært enige i at det han sa, er sant. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2013, 4.
2. Dallin H. Oaks, “Del evangeliet med andre,” *Liahona*, jan. 2002, 9.
3. Russell M. Nelson, “Spør misjonærene! De kan hjelpe deg!” *Liahona*, nov. 2012, 18-21.

TI FORSLAG TIL Å DELE

Det er mange måter å invitere folk til å lære om evangeliet på. Her er 10 forslag for å hjelpe deg i gang.

1. **Innled en samtale.** Når dere blir kjent, er det naturlig å la folk vite at du er medlem av Kirken. Enkle utsagn som: “Jeg er siste-dagers-hellig, men mange kjenner oss som mormoner,” kan åpne døren.
2. **Snakk mens du er på reise.** Snakk med andre reisende på bussen eller flyet, eller med familier du møter på feriesteder. Én mann har gjort det til en vane å spørre taxisjåfører om deres familie og deretter snakke om familiens hjemmeaften.
3. **Henvis venner til Mormon.org.** Dette nettstedet er et flott sted for dem som er ukjent med Kirken, til å bli bedre kjent med den.
4. **Inviter dine venner til å snakke med heltids-misjonærene på nettet eller ansikt til ansikt.** På Mormon.org kan folk ha samtaler med misjonærer. Og du kan naturligvis alltid presentere folk for eldstene eller søstrene i ditt område.
5. **Bruk sosiale medier.** Kirken gir en rekke muligheter til å like eller dele innhold på nettet, som memer, sitater og videoer. Firkanttegn (et ord eller en gruppe ord merket med #) gjør det også mulig for folk å følge nettsamtaler om Kirken.
6. **Del videoer.** Gjør deg kjent med videoene på Mormon.org og biblevideos.lds.org. Se dem sammen med venner, eller del koblinger. Nevn også Mormon Messages, som gir inspirerende svar på livets spørsmål.
7. **Del kort og plakater.** Utdelingskort og plakater lar deg dele inspirerende tanker (se for eksempel kortene på side 71 i oktober 2013-nummeret av *Liahona*).
8. **Spør misjonærene.** Oppfordre dine venner til å lese “Spør misjonærene! De kan hjelpe deg!” av eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum.³
9. **Delta på åpent hus i et tempel.** La folk få vite om den fantastiske muligheten til å delta på åpent hus før en tempelinnvielse. Tilby deg å bli med dem.
10. **Rekk ut en hånd til dem som vender tilbake.** Hjemmelærere og besøkende lærerinner har en flott mulighet til å være misjonærer for mindre aktive medlemmer, som igjen kjenner andre som kan være mottakelige for evangeliet.

Av eldste
Richard G. Scott
i De tolv apostlers
quorum

Å LEGE

OVERGREPETS TRAGISKE ARR

Du kan sitte igjen med arr etter overgrep, men arrene trenger ikke å være permanente.

Jeg taler fra dypet av mitt hjerte til hver og en av dere som er blitt påført arr av overgrepets hestlige synd.

Med mindre du blir helbredet av Herren, kan mentalt, fysisk eller seksuelt overgrep forårsake alvorlige, varige skader. Som offer har du opplevd noen av dem. De omfatter frykt, depresjon, skyldfølelse, selvforakt, et knust selvbilde og manglende evne til å ha normale menneskelige forhold. Når man plages av vedvarende overgrep, opparbeides det sterke følelser av opprør, sinne og hat. Disse følelsene rettes ofte mot en selv, mot andre, mot selve livet eller til og med mot vår himmelske Fader. Frustrerte forsøk på å slå tilbake kan utarte til stoffmisbruk, umoral, at man forlater hjemmet og, tragisk nok i ekstreme tilfeller, til selvmord. Med mindre de blir korrigert, leder disse følelsene til et liv i fortvilelse, uharmoniske ekteskap og til og med at man går fra å være offer til selv å begå overgrep. Ett fryktelig resultat er en økende mangel på tillit til andre som så blir et stengsel for helbredelse.

For å kunne ta imot hjelp må man forstå noe om evige lover. Det overgrep du er blitt utsatt for, er et resultat av en annens urettferdige angrep på din frihet. Siden alle vår himmelske Faders barn har handlefrihet, kan det være noen som velger å bryte budene og skade deg. Slike handlinger vil midlertidig begrense din frihet. I rettferdighet,

og for å kompensere, har Herren tilveiebragt en måte hvorpå du kan overvinne de destruktive følgene av andres handlinger mot din vilje. Den lindringen kommer ved å anvende evige sannheter med prestedømmets assistanse.

Husk at andres onde valg ikke kan ødelegge din handlefrihet helt med mindre du tillater det. Deres handlinger kan forårsake lidelser, angst, selv fysiske skader, men de kan ikke ødelegge dine evige muligheter i dette korte, men viktige jordelivet. Du må forstå at *du er fri til å bestemme deg for å overvinne skadevirkningene av overgrep*. Din holdning kan styre endringen til det bedre i ditt liv. Den tillater deg å ta imot den hjelp Herren ønsker at du skal motta. Ingen kan ta fra deg dine ultimate muligheter når du forstår og etterlever evige lover. Din himmelske Faders lover og Herrens forsoning har sørget for at du ikke kan frarøves mulighetene som Guds barn får.

Du kan føle deg truet av en som har makt eller kontroll over deg. Du kan føle deg fanget og ikke se noen utvei. Vær så snill å tro at *din himmelske Fader ikke ønsker at du skal holdes fanget av urettferdig innflytelse, av trusler om represalier eller av frykt for følgene for familie-medlemmer som begår overgrep på deg*. Stol på at Herren vil lede deg til en løsning. Be i tro, uten å tvile. (Se Jakobs brev 1:6; Enos 1:15; Moroni 7:26; L&p 8:10; 18:18.)

Jeg bevitner høytidelig at når et annet menneske bedriver vold, pervertiteter eller incest som skader deg dypt, mot din vilje, da er du ikke ansvarlig, og du må ikke ha skyldfølelse. Du kan sitte igjen med arr etter overgrep, men arrene trenger ikke å være permanente. I den evige planen, i Herrens egen tid, kan skadene leges når du gjør din del. Og dette er det du kan gjøre nå:

Søk hjelp

Hvis du blir utsatt for overgrep nå eller har blitt det tidligere, så søk hjelp nå. Kanskje har du mistillit til andre og føler at det ikke fins pålitelig hjelp å få. Begynn med din evige Fader og hans elskede Sønn, din Frelser. Gjør deres ytterste for å forstå deres bud og følg dem. De vil lede deg til andre som vil styrke og oppmuntre deg. Det finnes en prestedømsleder du kan henvende deg til, vanligvis en biskop, eller iblant et medlem av stavspreidentskapet. De kan bygge en bro til bedre forståelse og helbredelse. Joseph Smith sa: “Et menneske kan ikke gjøre noe på egen hånd med mindre Gud leder ham på riktig vei, og det er dette som er hensikten med prestedømmet” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 109).

Snakk i fortrolighet med din biskop eller grensresident. Hans kall tillater ham å handle som et redskap for Herren på dine vegne. Han kan skaffe deg et doktrinært grunnlag på

veien til helbredelse. En forståelse av og anvendelse av evige lover vil sørge for den helbredelse du trenger. Han har rett til å motta inspirasjon av Herren på dine vegne. Han kan bruke prestedømmet til å velsigne deg.

Din biskop kan hjelpe deg å finne pålitelige venner som kan støtte deg. Han vil hjelpe deg å få tilbake selvtiliten og selvaktelsen og begynne på fornyelsesprosessen. Når overgrepet er ekstremt, kan han hjelpe deg å velge passende beskyttelse og profesjonell behandling som er i harmoni med Frelserens læresetninger.

Helbredelsens prinsipper

Dette er noen av de helbredelsens prinsipper du vil få en bedre forståelse av:

Erkjenn at du er vår himmelske Faders elskede barn. Han elsker deg til fullkommenhet og kan hjelpe deg slik ingen jordiske foreldre, ektefelle eller hengiven venn kan. Hans Sønn ga sitt liv slik at du ved tro på ham og lydighet mot hans læresetninger kan gjøres hel igjen. Han er den fullendte helbreder.

Tilegn deg tillit til den kjærlighet og medfølelse som din eldre bror, Jesus Kristus, har ved å grunne over Skriftene. Som han sa til nephittene, sier han til *deg*: “Jeg har medlidenhet med dere, mitt indre er fylt av barmhjertighet... Jeg kan se at deres tro er tilstrekkelig til at jeg kan helbrede dere” (3 Nephi 17:7-8).

Helbredelse begynner best ved at du ber oppriktig til din himmelske Fader om hjelp. En slik bruk av din handlefrihet åpner for guddommelig inngripen. Når du tillater det, vil Frelserens kjærlighet bløtgjøre ditt hjerte og bryte den sirkel av overgrep som kan gjøre et offer til en maktutøver. Motgang, selv når den er påført offeret med vilje gjennom andres hemningsløse appetitt, kan være en kilde til vekst når man ser på det i lys av evige prinsipper (se L&p 122:7).

Kast ikke som offer bort tiden med hevn eller gjengjeldelse overfor maktutøveren. Fokuser på ditt ansvar for å gjøre det som står i din makt å rette på. Overlat håndteringen av den skyldige til sivile og Kirkens myndigheter. Uansett hva de gjør, så vil den skyldige til syvende og sist stå overfor den fullkomne Dommer. Til slutt vil den gjenstridige overgriper bli straffet av en rettferdig Gud. Utsugere som gjør uskyldige til offer og rettferdiggjør sitt eget fordervede liv ved å lokke andre til å etterape deres lastefullhet, vil bli stilt til ansvar. Om slike advarte Mesteren: "Men den som forfører én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen på ham og han ble senket i havets dyp" (Matteus 18:6).

Husk at helbredelse kan ta lang tid. Restitueringen går vanligvis trinnvis. Den akselererer når man uttrykker takknemlighet overfor Herren for hvert snev av forbedring man merker.

Tilgivelse

Under langvarig restituering etter store operasjoner venter pasienten i tålmodighet på fullstendig helbredelse og stoler på andres pleie. Han forstår ikke alltid viktigheten av den foreskrevne behandlingen, men når han følger den, blir han fortere frisk. Slik er det også med deg når du strever for å lege overgrepets arr. Tilgivelse, for eksempel, kan være vanskelig å forstå, og enda vanskeligere å gi. *Begynn med å avstå fra å dømme.* Du vet ikke hva overgriperne selv kan ha lidd som offer da de var uskyldige. Veien til omvendelse må holdes åpen for dem. Overlat

håndteringen av maktutøverne til andre. Når du opplever at din egen smerte avtar, vil full tilgivelse komme lettere.

Du kan ikke viske bort det som har skjedd, men du kan tilgi (se L&P 64:10). Tilgivelse helbreder smertefulle og tragiske sår, for den lar Guds kjærlighet rense ditt hjerte og sinn for hatets gift. Den renser din samvittighet for ønsket om hevn. Den gjør plass for Herrens rensende, legende og gjenopprettende kjærlighet.

Mesteren rådet oss slik: "Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel mot dem som hater dere, og be for dem *som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere*" (3 Nephi 12:44; uthevelse tilføyd).

Bitterhet og hat er skadelig. Det produserer mye som er destruktivt. Det utsetter lindringen og helbredelsen du lengter etter. Gjennom rasjonalisering og selvmedlidenhet kan de omforme et offer til en maktutøver. La Gud dømme – du kan ikke gjøre det like godt som ham.

Å rådes til bare å glemme overgrep hjelper ikke. Du må forstå prinsippene som fører til helbredelse. Helbredelsen kan starte med en omtentksom biskop eller stavsprezident eller en klok profesjonell rådgiver. Hvis du hadde brukket et ben, ville du ikke bestemt deg for å ordne det selv. Ved alvorlige overgrep kan man også ha nytte av profesjonell hjelp. Det er mange måter å begynne helbredelsen på, men husk at full helbredelse

skjer gjennom Frelseren, Herren Jesus Kristus, vår Mester og Forløser. Ha tro på at med anstrengelse kan hans fullkomne, uendelige forsoning helbrede din lidelse.

Så umulig det enn kan synes for deg nå, vil helbredelsen du kan motta fra Frelseren, med tiden gjøre at du i sannhet tilgir overgriperen. Når du kan tilgi overgrepet, vil du bli befridd for smerten og hjertesorgen som Satan ønsker du skal ha ved at han oppfordrer deg til å hate overgriperen. Du vil da oppleve større fred. Selv om det er en viktig del av helbredelse – hvis tanken på tilgivelse gir deg enda mer smerte, kan du sette dette skrittet til side inntil du får mer erfaring med Frelserens helbredende kraft.

Vær forsiktig!

Jeg advarer deg mot å delta i to upassende terapiformer som kan påføre deg mer vondt enn godt. De er: Inngående graving i hver minste detalj av dine tidligere opplevelser, spesielt når dette innbefatter dyptgående gruppedialoger, og å bebreide utøveren for enhver vanskelighet i livet.

Legingen av skader som er påført ved overgrep, skulle foregå privat, konfidensielt, sammen med en pålitelig prestedømsleder, og etter behov, den kvalifiserte profesjonelle han anbefaler. Det må skje en tilstrekkelig gjennomdrøftelse av overgrepets generelle natur før du kan få behørig rådgivning, og for å unngå at maktutøveren begår flere voldshandlinger. Så,

med Herrens hjelp, kan du begrave fortiden.

Jeg bevitner ydmykt at det jeg har sagt er sant. Det er basert på evige prinsipper jeg har sett Herren bruke for å gi dem som er påført arr gjennom ondskapsfulle overgrep, et helt liv.

Hvis du føler at det bare er en tynn tråd av håp, så tro meg: Det er ikke en tråd. Det kan være det ubrytelige båndet til Herren som legger en livbøye rundt deg. Han vil helbrede deg når du slutter å frykte og setter din lit til ham ved å gjøre ditt ytterste for å etterleve hans læresetninger.

Be nå Herren om å hjelpe deg (se Mormon 9:27; Moroni 7:26, 33). Bestem deg nå for å snakke med biskopen. Ikke se på alt du opplever i livet, gjennom linser som er formørket av overgrepets arr. Det er så mye i livet som er vakkert. Åpne ditt hjerte og la Frelserens kjærlighet slippe inn. Og skulle stygge tanker om fortidens overgrep komme tilbake, skal du huske hans kjærlighet og helbredende kraft. Din depresjon vil omformes til fred og forsikring. Du vil avslutte et stygt kapittel og åpne flere bind med lykke. ■

For å lære mer om den helbredelse Forløseren kan gi, kan du se eldste Richard G. Scott, "Der får vi legedom", under generalkonferansen i april 1994 på conference.lds.org.

Fra eldste Scotts generalkonferansetaler i april 1992 og april 2008; store bokstaver og tegnsætning er modernisert.

RENE HJERTER og RENE LEGEMER

Herren har befalt: "Bered dere..., ja, rens deres hjerter.. så jeg kan gjøre dere rene" (L&p 88:74).

Dere unge vokser opp bak fiendens linjer," sa president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum.¹ Ja, de trofaste siste-dagers-helliges moralnormer blir virkelig angrepet! Er dere klare til å kjempe imot enhver uren tanke som Satan, Internett og verden vil la komme inn i deres hode eller hjerte?

Forbered dere

De fleste morgener før klokken fem stiller grupper av verdige unge seg i kø i mørket ved dørene til Salt Lake tempel. De er klare til å tre inn i dåpsrommet. De går fra verdens

mørke inn i templets lys. Etter at de har kledd seg i hvitt, går de stille inn til den praktfulle dåpsfonten, der de blir døpt for de døde. Når de kommer opp fra dåpsfontens rene, forfriskende vann, er disse unge styrket og vet at de har deltatt i et evig arbeid for andre.

Så går de ut i mørket igjen og skynder seg til skolen – men de er ikke de samme, for de går ut væpnet med kraft og herlighet (se L&p 109:22-23). Med templets lys og renhet i sitt hjerte er de klar til å skyve unna mørket i dette "fiendens territorium" og holde seg moralsk rene. Denne scenen er ikke unik for Salt

Lake tempel – det skjer ofte når ungdom over hele verden forlater mørket på fiendens territorium og velger å leve verdig til templets lys og tre inn dit.

Eksempelvis har en søster og bror fra Colorado, USA, begge blitt døpt for over 50 av sine forfedre det siste året og opplevd templets renhet. Broren sa: "Jeg får en god, åndelig følelse når jeg er i templet. Når jeg senere møter fristelser, husker jeg denne følelsen, og den hjelper meg." Som en innsats for å leve verdig til å komme til templet skrev søsteren en liste i dagboken sin over hva hun *vil* og *ikke vil* gjøre når hun møter

Av Neill F. Marriott
Annenrådgiver
i Unge kvinners
generalpresidentskap

fristelse. Hun tok et standpunkt, og hun viste også listen til sine foreldre og venner så de kunne hjelpe henne. Disse to unge har laget seg en moralsk rustning for sitt hjerte, sinn og legeme.

Rens ditt hjerte

Har du et rent hjerte sammen med rene gjerninger?

Salmisten David ber i Salmene 139:23-24: "Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei." President Lorenzo Snow (1814-1901) henviste til disse versene og ga følgende råd: "Jeg vil anbefale at [enhver] tar etter denne bønningen David holdt. ...Mange når ikke opp til denne høye norm fordi de gjør ting i det skjulte... som... fjerner dem fra Den allmektige."²

Å be din himmelske Fader skape et rent hjerte i deg er en troens handling. Han har all makt. Vend deg ofte til ham og be ydmykt om hans guddommelige hjelp til å ha rene følelser – også seksuelt rene.

"Vandre i Ånden! Så skal dere ikke fullføre kjødets lyst" (Galaterne 5:16).

Hvilken kraft du vil ha når du vandrer i Ånden! Hver søndag når du tar del i nadverden, vitner du at du er villig til alltid å minnes Jesus Kristus (se L&P 20:77, 79). Å minnes Frelseren kan gi deg åndelig kraft til å vende deg bort fra urenheter.

Vær ren for Gud

Hvorfor er seksuell renhet et bud? Fordi vår himmelske Fader ga oss formeringskraften i ekteskapet kun i en guddommelig hensikt. Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt: "Hva vi føler for og hvordan vi benytter denne guddommelige evnen vil i stor grad avgjøre vår lykke i jordelivet og vår evige fremtid."³

Seksuell intimitet sørger for kjærlig, følelsesmessig enhet for mann og hus-tru. Imidlertid har eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum advart: "Herren forbyr disse intime handlinger utenfor ekteskapets varige forpliktelse fordi de undergraver hans hensikter... De forårsaker alvorlig følelsesmessig og åndelig skade. Selv om de som innlater seg på dette, ikke oppfatter at skaden skjer akkurat i øyeblikket, vil de gjøre det senere.

Seksuell umoral reiser en barriere mot Den hellige ånds innflytelse."⁴

Seksuell intimitet er ikke gitt for å tilfredsstille begjær, popularitet eller nysgjerrighet. Slik selvisk bruk av denne Gud-gitte gaven vil *alltid* føre til sorg og begrenset åndelig vekst.

Når du forbereder deg og renser ditt hjerte, kan Herren gjøre deg ren og hjelpe deg å forbli ren. Hvis du føler deg skyldig eller skammer deg i stillhet, skal du søke forsoningens kraft. Det er bare gjennom Jesu Kristi sonoffer vi kan bli rensset. Omvend deg, og be oppriktig om tilgivelse. Snakk med din biskop eller grens-president om nødvendig. Kan du bli ren og holde deg ren i en uren verden? Ja, det kan du! Du kjenner sannheten og har støtte fra Den hellige ånd, foreldre, ledere og den levende profet. Når du ser hen til Jesus Kristus, kan du og vil du forbli ren for ham. ■

NOTER

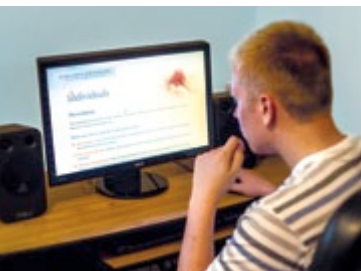
1. Boyd K. Packer, "Råd til ungdom," *Liahona*, nov. 2011, 16.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012), 120.
3. David A. Bednar, "Vi tror at vi må være kyske," *Liahona*, mai 2013, 42.
4. Richard G. Scott, "Ta riktige valg," *Lys over Norge*, jan. 1995, 35.

VIKTIGE TANKER OM SEKSUELL RENHET

“Unngå situasjoner som byr på større fristelser. ... Delta ikke i noen form for pornografi. Ånden kan hjelpe deg å vite når du er i faresonen...”

“Hvis du blir fristet til å begå noen form for seksuell overtredelse, så søk hjelp hos foreldrene dine og biskopen. Be til din Fader i himmelen, han vil hjelpe deg å stå imot fristelse og overvinne upassende tanker og følelser. Hvis du har begått seksuelle overtredelser, så snakk med biskopen nå.”

Til styrke for ungdom
(hefte, 2011), 36-37.

VÆR PÅ VAKT

Navn ønskes ikke oppgitt

Det er mye jeg angrer på med hensyn til de siste fire år av mitt liv. Jeg vokste opp i Kirken, og mange familiemedlemmer og venner har vært gode eksempler for meg. Til tross for disse velsignelsene var jeg ikke nok på vakt, noe som førte til en rekke problemer for meg.

Det begynte da jeg var omkring 13 år og ble avhengig av media. Jeg så i det uendelige på TV og oppførte meg som om jeg ville dø hvis jeg ikke spilte videospill. Min medieavhengighet førte til et annet problem: Jeg hadde ingen gode venner fordi jeg ikke hadde anstrengt meg nok til å bli venner med guttene i quorumet mitt. I et forsøk på å finne venner søkte jeg på feil steder og ble en del av en chattegruppe på Internett. I denne gruppen var det noen som la ut pornografi. På grunn av svakheten i forbindelse med mine andre problemer ble jeg et lett bytte for pornografi.

Jeg prøvde å rettferdiggjøre min oppførsel med unnskyldninger som: det skader ingen; det kan ikke være galt. Jeg hatet å se pornografi fra første gang jeg så slikt, men jeg ble hektet. Jeg ønsket å være et godt medlem av Kirken, men hadde gjort en rekke feiltrinn og

korrigerende dem ikke på riktig måte i lang tid.

Det tok meg halvannet år før jeg oppsøkte biskopen. Han hjalp meg å overvinne ønsket om å se pornografi. Med tiden begynte jeg også å finne venner i menigheten, staven og Seminar-klassen min. Nå er jeg 17 år, og først nylig har jeg blitt i stand til å føle meg fri. Først de siste månedene har jeg overvunnet min avhengighet av media, og jeg har bedt oppriktig hver dag og lest regelmessig i Skriftene.

La ikke noen av disse problemene feste seg i ditt hjerte. Jeg bærer vitnesbyrd om at Herren tilgir dem som har syndet. Men du vil ha et langt mindre smertefullt liv hvis du ikke må omvende deg slik jeg har måttet. Jeg ber deg innstendig om å spare deg for så mye smerte som mulig ved å lære om syndens konsekvenser på en slik måte at du vil frykte den og unngå den. Jeg sier dette fordi synd dreper sjelen, og hvis du synder, vil du oppleve smerte. Djævelen hater oss, søker å få oss i elendighet og har kraft til å påvirke oss hvis vi lar ham. Men jeg bærer vitnesbyrd om at vi kan finne nåde, nestekjærlighet, vennlighet og trygghet i Jesu Kristi forsoning. ■

Av president
Thomas S. Monson

HVORDAN VELGE GODE VENNER

En undersøkelse som ble gjort i utvalgte menigheter og staver i Kirken, fikk vi vite noe viktig: De som har venner som er gift i templet, gifter seg vanligvis i templet, mens de som har venner som ikke har giftet seg i templet, vanligvis ikke gifter seg i templet. Innflytelse fra venner viste seg å være en mer dominerende faktor enn henstilling

fra foreldre, klasseundervisning eller nærhet til et tempel.

Vi har en tendens til å bli som dem vi beundrer. Akkurat som i Nathaniel Hawthornes klassiske beretning "The Great Stone Face", tar vi til oss vanene, holdningene og til og med adferden til dem vi beundrer – og det er vanligvis våre venner. Omgås med dem som, i likhet med dere, ikke planlegger for midlertidig bekvemmelighet, overfladiske mål eller små ambisjoner, men for det som betyr aller mest – nemlig **evige mål**.

Inngravert på en østvegg i Stanford Universitys minnesal står denne sannhet: "Alt som ikke er evig, er for kort, og alt som ikke er uendelig, er for lite."¹

I tillegg til deres jordiske vennkrets oppfordrer jeg dere til å **ha deres himmelske Fader som venn**. Han er alltid klar til å besvare deres innerste bønner. Som deres ånders Far, og ettersom han har skapt dere i sitt eget bilde og kjenner enden

fra begynnelsen, **vil hans visdom aldri svikte, og hans råd vil alltid være sanne**. Bli venner med ham.

Det er også en annen viktig venn dere skulle ha, og det er **biskopen i deres egen menighet**. Han er kalt av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet. Han har **krav på hjelp fra himmelen** for å kunne gi dere råd og veiledning. Bli venner med ham.

Velg dine venner med omhu. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 6. november 2005.

NOTE

1. Se <http://www.stanford.edu/group/v/cgi-bin/wordpress/memorial-church/history/memorial-church-inscriptions/>

HVORDAN HAR DU GJORT DETTE?

Min himmelske Fader har alltid vært min beste venn og gir meg trøst og veiledning hver dag. Mine venner på jorden har hjulpet meg å få et sterkere vitnesbyrd og et sterkere ønske om å arbeide flittigere i Kirken. Og biskopen i min menighet har gitt meg en forståelse av Kirken som har hjulpet meg å utvikle meg som medlem. Ved å velge oppløftende venner har jeg blitt i stand til bedre å følge den rette og smale vei som en dag vil føre til at jeg kan se min Fader i himmelen igjen.

Savannah A., Montana, USA

SØNDAGSLEKSJONER

Denne månedens tema:

Jesu Kristi
forsoning

NÅDE OG JESU KRISTI FORSONING

Vi kan motta styrke til å gjøre mer enn vi innser.

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Sommeren 2012 hadde Palakiko C. nettopp fullført vide-regående skole på Hawaii, USA, og så frem til å begynne på Brigham Young University og reise på misjon. Palakiko hadde allerede forberedt seg mye til sin misjon – han hadde fulgt heltidsmisjonærene hele dagen tre ganger, og han gikk ofte med dem på besøk og for å undervise familier i evangeliet.

En kveld begynte Palakiko og misjonærene å undervise en familie

der bare noen var medlemmer. Det var fem barn i familien, i alderen 8 til 14, som ikke var blitt døpt.

“Vi besøkte dem i seks uker,” sier Palakiko. “Hver uke så jeg at deres tro utviklet seg etter hvert som vi underviste dem i doktrinære prinsipper som ville hjelpe dem å motta evig liv.”

Snart aksepterte alle de fem barna innbydelsen til å bli døpt og spurte Palakiko om han ville utføre dåpen. Begeistret gikk han med på det. Å døpe dem ville være et privilegium

og en ære. Men Palakiko fikk en vanskeligere utfordring: de ba ham også holde tale om Den hellige ånd under dåpsmøtet.

Palakiko var mer enn litt nervøs. "Hvordan skulle jeg kunne holde en tale på en dag som de kom til å huske resten av livet?" spurte han. "Hva skal jeg si?"

Til tross for sin nervøsitet visste Palakiko at han skulle gjøre det, og han begynte å forberede talen samme dag.

"Jeg gjorde alt jeg kunne for å være sikker på at alt skulle gå bra," sier han. Han ba, leste skriftsteder for å finne veiledning og trøst, og gjennomgikk dåpsbønnen i sitt indre. Da dagen kom, gikk det bra med dåpshandlingene. Og da han holdt talen og fokuserte på å ha Ånden med seg, følte han at han ble ledet til hva han skulle si.

"Aldri før har jeg følt Ånden sterkere enn under den talen," sier Palakiko. "Jeg er glad jeg kunne være et redskap i Herrens hender."

Palakiko var i stand til å gjøre det han trengte å gjøre fordi han ble styrket ved Frelserens forsonings nåde, eller styrkende kraft.

Hva er Jesu Kristi styrkende kraft?

Fordi vi alle synder, trenger vi å lære om og anvende prinsippene for omvendelse, et hovedelement i Jesu Kristi evangelium. Uten Frelserens offer kunne ingen av oss overvinne

synd og vende tilbake til vår Faders nærhet.

Å hjelpe oss å overvinne synd er én side ved Frelserens nåde. Men det er en annen. Nåde defineres som "guddommelig hjelp eller styrke [som]gis gjennom Guds barmhjertighet og kjærlighet".¹ Ved Jesu Kristi nåde kan vi bli styrket til å "gjøre godt og være gode, og til å tjene utover vårt eget personlige ønske og våre naturlige evner".² Som eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har forklart: "Ordet *nåde* brukes ofte i Skriftene i betydningen styrkende kraft."³

Palakiko ble velsignet ved Frelserens nåde til å fullføre noe han følte seg utilstrekkelig til å gjøre på egen hånd. Den samme kraft kan hjelpe oss alle både på ubetydelige og betydelige måter.

Hvordan kan vi få tilgang til Frelserens nåde?

Når vi trenger veiledning eller støtte eller styrke, kan Gud hjelpe oss. Men det avhenger også av oss. Vi må søke Hans hjelp og være verdige til å motta den.

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Når vi adlyder Herrens bud og tjener hans barn uselvisk, er den naturlige konsekvens kraft fra Gud – kraft til å gjøre mer enn vi kan klare på egen hånd. Vår innsikt, våre talenter, våre evner utvides fordi vi mottar styrke og kraft fra Herren."⁴

Dette mønsteret kan vi se i livet til Jasmine B. fra Washington, USA, som mottok hjelp til å mestre sykdom. Før hun ble rammet av sykdom, var hun en sunn, ung kvinne som utmerket seg på skolens friidrettslag og som elsket å stå tidlig opp for å rekke Seminar.

Så begynte hun å føle seg syk. Hun gikk raskt ned nesten 7 kg i vekt, og uansett hvor mye søvn hun fikk, ble det tyngre og tyngre å stå tidlig opp til Seminar. Hun kunne ikke løpe så godt som hun hadde gjort, og var sulten, tørst og svak hele tiden.

Det gikk mer enn en måned før hun begynte å be om hjelp. "Jeg ventet så lenge," sier hun, "fordi tanken på å be om hjelp var som å underkaste seg og innrømme at noe virkelig var galt med meg. Det skremte meg."

Men fordi hun ydmyket seg og søkte Herrens hjelp, begynte svar å komme. Hun gikk til en lege, som oppdaget at hun hadde utviklet diabetes type 1, slik at kroppen ikke kunne produsere insulin til å bryte ned sukker. Diabetes har konsekvenser for hele livet, og må følges opp omhyggelig. Mens legene utarbeidet en plan for å hjelpe henne å takle situasjonen, begynte hun å bekymre seg for at hun ikke ville være i stand til å fortsette å løpe.

"Jeg sluttet aldri å be mens jeg kjempet for å forstå mitt nye liv og kontrollere sykdommen," sier hun.

“Jeg ba om styrke og forståelse og at jeg ville bli i stand til å akseptere denne prøvelsen. Jeg hadde ikke klart meg gjennom disse tøffe dagene og ukene uten bønn.”

Jasmine gjorde utrolige fremskritt. Innen to uker etter at diagnosen var stilt, var hun tilbake og trente på laget, og senere samme år gjorde hun en bra innsats i konkurranser i delstaten. “Jeg tror min himmelske Fader har velsignet meg med en sterk, sunn kropp fordi jeg har gått inn for å være trofast i evangeliet,” sier hun. “Å ha diabetes var ikke verdens ende. Med hans hjelp visste jeg at jeg kunne komme gjennom dette.”

Ved Guds nåde og ved sin tillit til ham er Jasmine i stand til å mestre sin sykdom og oppnå stor suksess.

Nåde er tilgjengelig for alle

Denne samme styrkende kraft, Kristi nåde, er tilgjengelig for oss

alle. Hver gang du føler deg alene eller overveldet eller mismodig, skal du huske at vår Herre Jesus Kristus gjør sin nåde tilgjengelig for deg.

Som eldste Craig A. Cardon i De sytti har forklart: “Hvis vi utøver tro på Herren Jesus Kristus, vil kraften i hans forsoning *styrke* oss når vi trenger det [se Jakobs bok 4:7], og hans forløsende kraft *helliggjøre* oss når vi avlegger ‘det naturlige menneske’ [Mosiah 3:19]. Dette bringer håp til alle, spesielt til dem som føler at tilbakevendende menneskelig svakhet faller utenfor Frelserens villighet til å hjelpe og frelse.”⁵ ■

NOTER

1. Veiledning til Skriftene, “Nåde,” scriptures.lds.org.
2. David A. Bednar, “Forsoningen og reisen gjennom jordelivet,” *Liahona*, april 2012, 15.
3. David A. Bednar, “I Herrens styrke,” *Liahona*, nov. 2004, 76.
4. Richard G. Scott, “For fred i hjemmet,” *Liahona*, mai 2013, 30.
5. Craig A. Cardon, “Frelseren ønsker å tilgi,” *Liahona*, mai 2013, 15.

DELTA I DISKUSJONEN

Ting du kan gjøre:

- Overvei de gangene Gud har vist deg nåde, og skriv om disse erfaringene i dagboken din.
- Sett deg mål for å yte mer, og ta deg tid til å anerkjenne Frelserens nåde når du gjør ditt beste for å nå dine mål.
- Bær vitnesbyrd og fortell om dine erfaringer til andre hjemme, på skolen, i kirken eller på sosiale medier.

DU KAN YTE KJEMPESTOR HJELP

Hver gang du er et godt eksempel, hjelper et familiemedlem eller er vennlig, gjør du en stor forskjell når det gjelder å bygge opp ditt hjem

(se *Til styrke for ungdom* [2011], 14).

Hvor mange ganger kan jeg gå ut med noen før det blir "fast følge"?

Kan jeg lytte til en sang eller se en film med et dårlig innslag som blir vist på skolen, og læreren sier: "Det er egentlig ikke så ille"?

Er det greit å bruke usømmelige klær når man deltar på et idrettslag?

ER DET GREIT Å...? KAN JEG...?

Her er det du kan gjøre for å vite hvordan normene i Til styrke for ungdom gjelder din situasjon.

Av Heidi McConkie

Brooke P fra California, USA, kunne merke at hennes beslutning begynte å vakle – det ville være så mye lettere å gjøre det samme som de andre på laget. De andre pikene oppfordret henne til å kle seg som dem til trening og kamper.

Brooke hadde allerede bestemt seg for at hun ville være sømmelig, men hun visste ikke hva det betydde i forbindelse med idretten hun deltok i. Var det greit å kle seg som de andre på laget under idrettsarrangementer?

"Jeg bestemte meg for å undersøke litt," sier Brooke. "Jeg så gjennom *Til styrke for ungdom*, Skriftene, taler i Kirken – alt jeg kom over. Ingenting syntes å beskrive nøyaktig min situasjon og gi meg konkrete nok råd. Men jeg visste at min himmelske Fader kjente meg og at han visste hva det vil si å være sømmelig."

Så Brooke fortsatte å undersøke. "Jeg bestemte meg for å knele og be," sier hun. Mens hun ba, uttrykte hun sitt ønske om å adlyde budene og spurte deretter om det ville være greit om hun kledde seg som de andre på laget under trening og kamper.

Etter bønnen følte Brook at hun ikke skulle endre på sitt klesvalg for å tilfredsstill sine jevnaldrende. Selv om

avgjørelsen hennes var upopulær, følte Brooke seg trygg og rolig ved å vite at vår himmelske Fader var fornøyd med hennes valg.

Din historie

Du har kanskje aldri opplevd nøyaktig det samme dilemma som Brooke, men du har trolig hatt et lignende problem. Du gjør ditt beste for å etterleve evangeliets normer – ved å være sømmelig, bruke pent språk, se god underholdning, rette deg etter Visdomsordet ...

Så BANG! En eller annen gjør det vanskelig for deg, og plutselig er “motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11) mer enn bare et ofte sitert uttrykk fra Skriftene. Dine venner – eller kanskje til og med dine egne familiemedlemmer – presser deg til å kle deg eller snakke eller oppføre deg annerledes enn det du føler er riktig. Du ønsker å ta gode valg i harmoni med evangeliet, men du begynner kanskje å bli forvirret: *Hva betyr egentlig det å etterleve normene for deg?* I likhet med Brooke kan du finne dine egne svar på dette spørsmålet ved studium, bønn og personlig åpenbaring.

Dine spørsmål

Hverdagen din er full av spørsmål: *Hva skal jeg ha på meg på skolen? Hva skal jeg spise til lunsj? Hvem vil jeg være sammen med?* Noen spørsmål har ganske enkle svar. *Bør jeg tygge denne tyggegummen som jeg fant på fortauet?* Nei. Du ville trolig ikke trenge å tenke to ganger på det. Men noen av dine spørsmål, spesielt de som angår normer, kan være langt vanskeligere å besvare: *Hva slags musikk er det bra å lytte til? Hvordan helligholder jeg sabbatsdagen?* Heldigvis trenger du ikke finne alle svarene på egen hånd. Våre levende profeter

har forklart evangeliets normer, og du kan studere deres læresetninger i *Til styrke for ungdom*.

Når du har studert normene, vil du trolig ikke alltid vite nøyaktig hvordan du skal anvende dem i enhver situasjon, og det er normalt. Du er i godt selskap hvis du har noen ubesvarte spørsmål om hva en bestemt norm betyr i din situasjon.

Bare tenk på beretningen i Mormons bok der Herren befalte Nephi å bygge et skip. Nephi visste ikke straks hvordan han skulle adlyde Herrens befaling, men han valgte likevel å prøve. Og han nølte ikke med å søke hjelp. Han spurte: “Hvor skal jeg gå for å finne malm jeg kan smelte, så jeg kan lage verktøy til å bygge skipet?” (1 Nephi 17:9). Han begynte med å finne ut hva det første trinnet måtte være – lage verktøy – og ba så Herren hjelpe ham å vite hvordan han skulle gjøre det. Herren besvarte Nephis spørsmål (og trinn for trinn var han i stand til å fullføre skipet), og når du prøver å adlyde budene, kan han også besvare dine spørsmål.

Dine svar

Når du har spørsmål om hvordan du skal etterleve en bestemt norm eller adlyde et bud, kan du først vende deg til Skriftene, *Til styrke for ungdom*, *Tro mot*

Du kan finne dine egne svar på spørsmål ved studium, bønn og personlig åpenbaring.

pakten, profetenes veiledning og til bønn. Du kan lese relevante skriftsteder som er foreslått i heftene eller generalkonferansetalene – og også utvide disse med ytterligere skriftsteder som du oppdager. Etter hvert som du søker kunnskap ved å studere evangeliet, vil Den hellige ånd “opplyse [din] forstand” (Alma 32:28).

Du kan også be familiemedlemmer, venner og Kirkens ledere om støtte. De kan kanskje henvise deg til nyttige ressurser, sørge for støtte og oppmuntring, til og med fortelle om personlige erfaringer med lignende saker og hvordan de overvant sine utfordringer.

Selv etter at du har bedt, lest om igjen *Til styrke for ungdom*, studert Skriftene og søkt råd, kan du noen ganger fremdeles føle at du vandrer gjennom usikkerhetens tåke med hensyn til spesielle normer. Selv om du har fått gode råd, kan det å anvende dem på din situasjon noen ganger føles som å finne en vei ved å bruke en globus istedenfor et veikart. Til andre tider må du kanskje ta en rask avgjørelse uten den luksu å overveie denne tankefullt over en lang periode.

Husk i hvert tilfelle at bønn er en kraftfull ressurs. Den er ikke siste utvei. Bønn er et stort sted å begynne din søken etter kunnskap og et nyttig redskap hele tiden. Vår himmelske Fader kjenner deg personlig – dine gaver, dine utfordringer, dine sterke sider og dine kamper. Så få ikke panikk hvis du ikke vet hvordan du best kan følge Kirkens normer i en bestemt situasjon. Han vet det! Det er lett å gå i den fellen å forsøke å tilpasse evangeliet til ditt liv. I stedet kan han vise deg hvordan du kan tilpasse ditt liv til evangeliet. Når du ber i tro, vil han undervise deg og gi deg svar “i samme stund” (L&p 100:6) som du trenger dem. Denne anledningen til personlig åpenbaring er en av de store velsignelser vi har fordi vi har blitt døpt og mottatt Den hellige ånds gave.

Ditt eksempel

Når du etterlever Guds normer, kan du være et lys for andre rundt deg. Du kan oppmuntre dem til å holde

budene. Og når de er forvirret med hensyn til *hvordan* de kan være lydige, kan du lære dem dette mønsteret for å finne svar på personlige spørsmål,

Når du gjør ditt beste for å være et godt eksempel, skal du ikke bli altfor overrasket hvis andre – selv de som også prøver å etterleve evangeliet – ikke alltid treffer de samme valg som deg. Hvis du blir frustrert, skal du huske at noen, kanskje mor eller far, en gang måtte svare deg på de mest elementære spørsmål – som *Kan jeg tygge denne tyggummien som jeg fant på fortauet?* Så prøv å være tålmodig med deg selv og andre mens vi alle arbeider med å finne svar på vriene spørsmål, slike som ikke alltid har et ja- eller nei-svar. *Hvordan etterlever jeg denne normen?* Husk at vi alle er ufullkomne mennesker som lærer dag for dag å etterleve et fullkomment evangelium og arbeider mot selv å bli fullkommengjort. Det er en vedvarende prosess.

Du kan ha en aktiv rolle i den prosessen! Søk aktivt svar på dine personlige spørsmål, og oppfordre andre til å gjøre det samme. Når du gjør dette, skal du alltid huske at uansett andres valg kan du velge å holde vår himmelske Faders bud. ■

Heidi McConkie bor i Delaware, USA.

RETT PÅ SAK

Skriftene sier at vi skal
være fullkomne.
 Hvordan kan jeg
klare det?

Hva ba Frelseren oss om da han sa: "Vær fullkomne som jeg er, eller likesom deres Fader i himmelen er fullkommen"? (3 Nephi 12:48).

I Skriftene betyr *fullkommen* "hel, fullstendig og fullt utviklet, absolutt rettferdig... Kristi sanne tilhengere kan bli fullkomne gjennom hans nåde og forsoning."¹

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum har forkynt at vi kan oppnå fullkommenhet i dette liv "mens vi forsøker å utføre alle plikter [og] overholde alle lover... Hvis vi gjør vårt aller beste, vil Herren velsigne oss etter våre gjerninger og vårt hjertes ønsker."²

Frelseren sa *ikke* at å være fullkommen betyr at vi aldri gjør noe galt. Han sa heller *ikke* at å gjøre noe galt betyr at fullkommenhet er umulig å oppnå. Vi *kan* omvende oss.

Ifølge president Lorenzo Snow (1814-1901) er nøkkelen til fullkommenhet i dette liv å "være bedre i dag enn dere var i går... Fortsett å være litt bedre dag for dag."³ ■

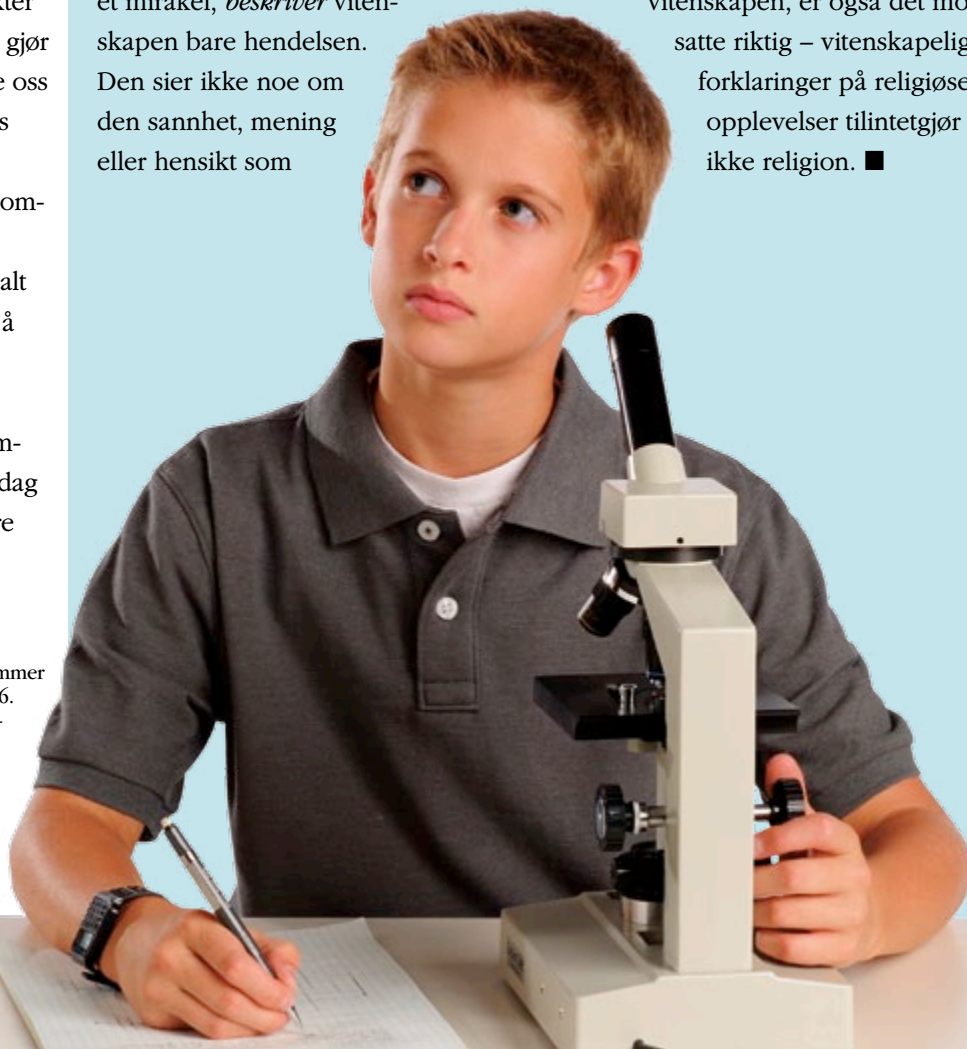
NOTER

1. Veiledning til Skriftene, "Fullkommen," scriptures.lds.org.
2. Russell M. Nelson, "Fullkommenhet kommer etter hvert," *Lys over Norge*, jan. 1996, 86.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012), 103.

Jeg har en venn som tror
 at det er en vitenskapelig
forklaring på alt - åndelige følelser,
 svar på bønn, mirakler osv. Hva kan
 jeg si til denne vennen?

På en måte har din venn rett – alt har trolig forklaringer som kan uttrykkes med vitenskapelige termer (selv om vi ikke har alle disse ennå). Vitenskapens måte å forklare noe på skader ikke religion. Selv om man aksepterer vitenskapelige forklaringer på en åndelig opplevelse eller et mirakel, *beskriver* vitenskapen bare hendelsen. Den sier ikke noe om den sannhet, mening eller hensikt som

ligger til grunn. Det er religionens rolle. Vår Fader i himmelen vet alt og åpenbarer for oss det vi trenger for å vende tilbake til ham og for å utvikle tro, håp, nestekjærlighet og andre guddommelige egenskaper. På samme måte som religiøse tolkninger av naturfenomener ikke tilintetgjør vitenskapen, er også det motsatte riktig – vitenskapelige forklaringer på religiøse opplevelser tilintetgjør ikke religion. ■

Virtuelle PENNEVENNER

Min families venn Aleksander fortalte meg om sin niese Lule. Hun er omtrent på min alder, og han ønsket at jeg skulle bli bedre kjent med henne. Jeg tenkte ikke stort over det, men noen uker senere tilføyde hun meg som venn på Facebook.*

Hei, Stephanie! Jeg er Lule, Aleksanders niese. Han fortalte meg at du og jeg er på omtrent samme alder.

Hei, Lule! Jeg husker at jeg har hørt om deg. Aleksander fortalte at du bor i Albania. Så kult!”

Så rart – for meg høres det kult ut å bo i Amerika! Hahaha. Hva skal du gjøre i helgen?

Jeg har en basketballkamp lørdag morgen, deretter skal jeg til et sistedagers-hellig tempel. På søndag skal jeg gå i kirken. Hva gjør du?

Ikke stort. Jeg så et bilde av Salt Lake tempel på Internett. Det er vakkert! Min onkel fortalte meg at du er mormon, slik han også er. Jeg har vært i kirken med ham noen ganger. Det likte jeg virkelig! Jeg ville likt å gå dit hver uke, men vanligvis gjør jeg noe sammen med familien min på søndager.

Hvis du vil, kan jeg ta notater i kirken hver uke og sende dem til deg. På den måten kan du lære mer om det vi tror på.

Å, takk skal du ha! Jeg vil virkelig like å høre hva dere snakker om der.

Hei, Lule! Jeg håper du har hatt en god uke. Det var flott i kirken i går. Her er noen av notatene jeg tok. Vi snakket mye om tjeneste og bønn.

- Når vi tjener andre mennesker, tjener vi Gud (les Mosiah 2:17 på scriptures.lds.org).
- Se "Daytons ben" på YouTube. Det handler om en gutt som hjalp vennen sin, som har cerebral parese, å delta i en triatlon.
- Gud er der for deg og vil høre deg når du ber. Jeg fant denne artikkelen som forklarer om bønn: lds.org/youth/article/how-to-pray.

Stephanie, takk skal du ha! Den videoen var så inspirerende. Jeg ber mye, og jeg ønsker å gjøre det som er rett, ... men hvordan kan jeg vite at det jeg gjør er riktig?

HISTORIEN FORTSETTER ...

Stephanie underviser fremdeles Lule i evangeliet ved å sende henne notater og besvare spørsmålene hennes. Stephanie sier at når hun tar notater på søndager, "husker jeg leksjonene bedre". Og ved å besvare Lules spørsmål får Stephanie anledning til å ha meningsfylte samtaler om evangeliet med sine foreldre. Denne erfaringen har også lært Stephanie om misjonærarbeid. "Jeg kan være misjonær selv om jeg er ung," sier hun.

**Navnene er forandret.*

Vær så snill å rådføre deg med dine foreldre eller din verge før du kommuniserer med fremmede på Facebook.

GÅ IKKE GLIPP AV TELEFONOPPRINGNINGEN

I løpet av hver generalkonferanse vil det helt sikkert være et budskap akkurat til deg. Gå ikke glipp av det!

Av David Dickson
Kirkens tidsskrifter

Tenk deg at du venter en svært viktig telefonoppringning. Forestill deg for eksempel at du har søkt om opptak ved et dusin høyskoler, og førstevalget ditt ønsket å ringe deg torsdag kveld for å la deg vite om du har kommet inn. Men det er en betingelse: de har en lang liste med personer de skal ringe, og vil automatisk avvise deg hvis du ikke har anledning til å drøfte detaljene.

Hvis høyskole er noe som er for

langt inn i fremtiden for deg, kan du i stedet se for deg noe annet som du ville vente utålmodig på. Kanskje noen ringer for å la deg vite om du har kommet med på et idrettslag, et dansekurs eller en skolemusikal – noe som ville være veldig viktig for deg.

Her er spørsmålet: Ville du holde deg i nærheten av telefonen mens du ventet?

Hvis det var viktig nok for deg, ville du trolig holde deg innen hørevidde av den telefonen! Du ville ikke ønske å gå glipp av den oppringningen.

På lignende måte er det hver sjetten måned et ytterst viktig budskap for ditt eget liv som venter deg. Men igjen er det en betingelse: du må først komme for å motta budskapet.

Åpenbaring utøses

General konferanser er en tid for å bli oppløftet, inspirert og styrket åndelig. Det er også en uvurderlig anledning til å finne svar på personlige spørsmål.

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har forklart: "En generalkonferanse i Kirken er virkelig en bemerkelsesverdig anledning – en institusjons erklæring om at himlene er åpne, at Guds veiledning er like virkelig i dag som den var for det fordums Israels hus, at Gud vår himmelske Fader elsker oss og uttaler sin vilje gjennom en levende profet."¹

Hvis du har noen spørsmål du har bedt angående, kan generalkonferansen være et tidspunkt for å finne svar på disse spørsmålene. Også om du ikke har spesielle spørsmål, vet du aldri hvilket eller hvilke budskap fra generalkonferansen som vil være nøyaktig det du trenger å høre. Den viktigste inspirasjonen vi mottar er ofte den som hjelper oss å vite hvordan vi bedre kan tjene andre.

Da han talte under en generalkonferanse om generalkonferanser, sa president Thomas S. Monson:

"Vi møtes hver sjetten måned for å styrke hverandre, for å gi oppmuntning, for å gi trøst, for å bygge opp

troen. Vi er her for å lære. Noen av dere søker kanskje svar på spørsmål og utfordringer dere opplever i livet. Noen sliter med skuffelser eller tap. Enhver kan bli opplyst og oppløftet og trøstet når Herrens ånd føles."²

Budskapene som blir gitt under generalkonferanser, er som Skriftene for oss i vår tid. Herren har sagt: "Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme" (L&p 1:38).

Hvis du forbereder deg åndelig til konferansene, og spesielt hvis du vier budskapene stor oppmerksomhet, kan og vil du finne instruksjon og inspirasjon spesielt for deg – uansett dine omstendigheter.

Forbered deg til å bli inspirert

Det hjelper alltid å bruke tid før konferansen til å motta åpenbaring. Herren har rådet oss til å søke åpenbaring: "Hvis du ber, skal du motta åpenbaring på åpenbaring, kunnskap på kunnskap, så du kan kjenne mysteriene og det som gir fred – det som bringer glede, det som bringer evig liv" (L&p 42:61).

Selv om det er mulig å motta personlig åpenbaring hvor som helst og når som helst, skulle vi aldri la denne kjensgjerning hindre oss i å studere generalkonferansen grundig. Bare under generalkonferanser kan vi høre fra profeter, apostler og andre av Kirkens ledere i så stor grad.

På oktoberkonferansen 2013 sa eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum: "Unge medlemmer

av Kirken, jeg lover at hvis dere vil lytte, vil dere føle Ånden velle frem i dere. Herren vil fortelle dere hva han ønsker at dere skal gjøre med livet deres."³

Hvert møte er viktig

Tilbake til den viktige telefonen. Hvis du visste om en slik viktig oppringning, ville du mest sannsynlig ikke fjerne deg langt fra telefonen uten at det var absolutt nødvendig. Når det gjelder generalkonferansen, vil det da være fornuftig å hoppe over et møte eller to fordi du heller vil gjøre andre ting en del av helgen? Hva om du bestemte deg for å dra på tur lørdag morgen – og "bare" gå glipp av dette første møtet – men så viste det seg å være nøyaktig det møtet du trengte mest?

Enten du bor i en del av verden der du kan følge en direkte overføring av generalkonferansen, eller du må vente en tid før den er tilgjengelig der du bor, er det alltid verdt tid og anstrengelse å gi nøyaktig akt på hver tale så snart den er tilgjengelig for deg.

Overvei å beslutte i dag at du vil komme klar til å høre og villig til å lytte til hver tale og gi nøyaktig akt på den inspirasjon du mest av alt trenger å høre.

Du vet egentlig aldri når telefonen vil ringe. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, "Rikets fredelige ting", *Lys over Norge*, jan. 1997, 79.
2. Thomas S. Monson, "Så samles vi igjen," *Liahona*, mai 2012, 4.
3. Robert D. Hales, "Generalkonferansen: Styrker tro og vitnesbyrd," *Liahona*, Nov. 2013, 6.

Er det noen som HØRER meg?

Av Lucas F., 10 år, Brasil,
og Susan Barrett

“Jeg kneler ned hver en dag og ber til Gud, min Fader. Han hører og gir svar når jeg ber i tro” (“Jeg ber i tro”, Lys over Norge, mars 1991, Spesielt for barn, 5).

Jeg var bekymret. Primær-læreren min hadde bedt meg holde tale neste uke i samlingsstunden. “Du kan bære vitnesbyrd om bønn,” hadde hun sagt. Vi hadde nettopp snakket om bønn i klassen.

Jeg hadde bedt mange ganger. Jeg holdt alltid bønn selv, og ofte ba jeg når vi hadde familiebønn. Jeg hadde også mange ganger bedt om at maten måtte bli velsignet, og jeg hadde bedt i Primær. Men nå var jeg ikke sikker på at jeg hadde et *vitnesbyrd* om bønn eller om jeg forsto hvordan bønn kunne hjelpe meg. “Er det virkelig en som hører meg når jeg ber?” undret jeg.

Jeg gikk ut på kjøkkenet, der mor holdt på å lage middag.

“Mamma,” sa jeg, “hvordan kan jeg bære vitnesbyrd om bønn når jeg ikke er sikker på at jeg *har* et vitnesbyrd om den?”

Mor la armen rundt meg. “Kan du ikke holde en leksjon om bønn på familiens hjemmeaften i morgen, så kan vi snakke sammen om det,” sa hun.

Mor hjalp meg å finne historier og konferansetaler om bønn. Så begynte jeg å forberede meg til familiens hjemmeaften og min Primær-tale.

Lucas hadde bedt mange ganger, men hadde han et vitnesbyrd om bønn?

HVORDAN SKULLE JEG BE?

Når vi ber, snakker vi til vår himmelske Fader, så vi begynner med å si: "Kjære himmelske Fader." Vi takker ham for våre velsignelser. Deretter ber vi ham om det vi trenger. Vi avslutter alltid med "i Jesu Kristi navn, amen".

Vi kan be når som helst og hvor som helst om alt mulig. Vi trenger ikke knele eller være i kirken. Vi kan be om noe lite eller stort.

Vi kan be høyt eller i stillhet, alene eller sammen med andre.

Vi bruker spesielle ord som viser respekt for vår himmelske Fader.

Vi snakker alltid ærbødig og viser respekt for vår himmelske Fader.

"Jeg bærer mitt personlige vitnesbyrd for dere om at Gud lever, at han hører ydmyke hjerters bønner."

President Thomas S.

Monson, "Til vi ses igjen," *Liahona*, mai 2013, 114.

Da jeg holdt leksjonen på mandag, fortalte mor og far hvordan bønn hadde hjulpet dem. Jeg holdt også Primær-talen min søndagen etterpå, men jeg følte ikke noe annerledes. Jeg lurte fremdeles på om jeg hadde et vitnesbyrd om bønn. Jeg ba oppriktig om mine tvil, men jeg fikk ikke svar straks.

En dag kom far hjem etter å ha sett etter arbeid hele dagen uten å lykkes. Han var veldig nedfor. Han hadde vært arbeidsløs i mange uker. Jeg løp til ham og ga ham en klem, slik jeg alltid gjorde.

"Ikke vær lei deg, pappa," sa jeg. Da følte jeg plutselig noe inni meg. "Vi må be," sa jeg.

"Nå med det samme?" spurte far.

"Ja, med det samme," sa jeg.

"Jeg tror at vår himmelske Fader vil høre oss."

Vi knelte ned sammen og ba vår himmelske Fader trøste oss.

Etter bønningen leste vi i Skriftene, slik vi pleide hver kveld, og deretter satt vi sammen og pratet. Jeg la merke til nedbruttheten litt etter litt ble erstattet av den lykken vi alltid følte i vårt hjem. Jeg følte det annerledes – som om vi var trygge og ble beskyttet, og jeg visste at alt ville ordne seg. Det var en fantastisk følelse.

Mor merket det også. "Føler du det, Lucas?" spurte hun stille. "Den hellige ånd trøster oss og hjelper oss å vite at vi ikke er alene."

"Ja, jeg føler det," sa jeg. Jeg vet at vår himmelske Fader hørte vår bønn.

Det var en kveld jeg aldri vil glemme. Nå har jeg mitt eget vitnesbyrd om bønnens kraft. ■

13

1

“Bruk de
smarte hodene deres
til å studere og lære tros-
artiklene og de læreset-
ningene de inneholder.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum.
Fra oktoberkonferansen 2013.

3

2

8

12

4

10

9

5

11

7

Jeg elsker evangeliet og å være medlem av Kirken. Min yndlingssang er "Jeg ser vår Herres tempel" (*Barnas sangbok*, 99). Jeg er så glad for å vite at min familie er evig.

Atonina T., 10 år, Samoa

Yery R., 12 år, Ecuador

Mitt legeme er et tempel. Jeg kler meg sømmelig for å vise at jeg er glad for og respekterer mitt legeme og at jeg elsker min himmelske Fader og Jesus Kristus.

Lorienne P., 6 år, Filippinene

Dette er Det første presidentskap. Hver kveld finner jeg generalkonferansen på Internett og lytter til den før jeg skal sove.

Jeg ser frem til å følge den neste generalkonferansen.

Rina H., 10 år, Japan

*Ittary V., 5 år, fra Mexico, er veldig lydig. Hun er glad i sin familie og liker å tegne bilder av dem. Hennes yndlings-sang i Primær er "Jeg ser vår Herres tempel" (*Barnas sangbok*, 99). Hun liker å se blomstene ved templet. Når hun ber, forteller hun alltid sin himmelske Fader hvor glad hun er i ham. Hun er henrykt for Primær og prøver å være et godt eksempel for lillesøsteren sin, Ailime.*

VENNER OVER HELE VERDEN

Fra et intervju ved Amie Jane Leavitt

*Mhoroi, shamwari!**

Møt Tendai, som bor i landet Zimbabwe. Zimbabwe ligger i den søndre del av Afrika. Det er en mengde dyr i Afrika, som neshorn, elefanter, afrikanske bøfler, løver og giraffer. Men Tendai ser ikke disse dyrene nær sitt hjem siden han bor i nærheten av Harare, Zimbabwes største by. Likevel er Tendai glad for at disse vakre dyrene lever i hans land. ■

** "Hei, venner!" i Shona.*

Jeg er **TENDAI** fra Zimbabwe

Min favoritthistorie er om Nephi som ble befalt å bygge et skip. Jeg håper at jeg alltid vil ha mot til å gjøre det rette, slik som Nephi.

Det jeg liker best i Primær er å være med på Primærs fremføring. Jeg liker å bære vitnesbyrd om Jesus Kristus.

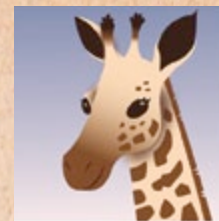
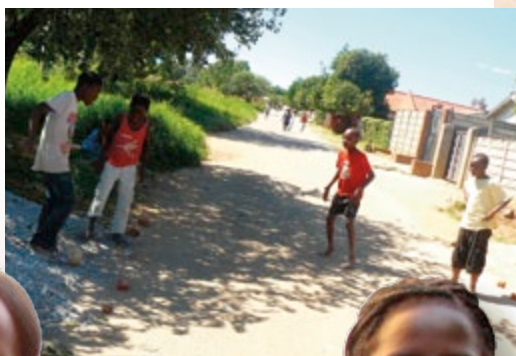

Når jeg er ferdig med leksene mine, hjelper jeg min eldre søster med hennes. Hun har noen utfordringer som gjør det vanskelig for henne å lære. Jeg liker også å hjelpe noen av de andre barna på skolen som har utfordringer. Noen barn ler av disse barna, men jeg gjør det aldri.

En dag lekte noen av mine venner i hagen vår. En av dem brukte et stygt ord. De andre barna lo, men ikke jeg. Jeg sa til dem at det ikke var morsomt, og at vi ikke skulle bruke stygge ord.

Min familie er veldig viktig for meg. Jeg har en eldre søster og en tvillingsøster. Mine to søstre og jeg bor sammen med vår mor og mormor, eller Gogo. Det er slik vi sier "mormor" på shona, som er vårt morsmål.

JEG SER VÅR HERRES TEMPEL

Min familie må reise 13 timer med bil for å komme til templet i Johannesburg, Syd-Afrika.

KLAR TIL Å DRA!

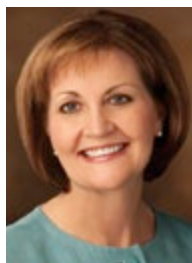
Tendai har lagt noen av sine kjæreste eiendeler i kofferten sin. Hvilke av disse sakene ville du pakke i din koffert?

Mudiwa fra Zimbabwe

Mudiwa har søndagstøy på seg, men du kan også ta på henne skoleklær eller et kostyme til en dansefestival. Du kan gjerne lime figuren på tykt papir før du fargelegger den og klipper den ut. Be en voksen hjelpe deg. ■

Av Linda K. Burton

Hjelpeforeningens
generalpresident

Jeg følte Ånden

“Da sa Jesus: La de små barn være, og hindre dem ikke fra å komme til meg, for himlenes rike hører slike til” (Matteus 19:14).

Jeg husker to enkle episoder som hendte da jeg var liten. Begge viser hvordan Ånden kan røre ved hjertet på spesielle måter uansett alder.

Den første fant sted da min bror var syk. Min far ba en mann fra menigheten vår å komme hjem til oss og hjelpe til med å gi en prestedømsvelsignelse. Da familien vår samlet seg før velsignelsen, foreslo mannen at vi barn skulle gå ut fra rommet fordi vi kanskje ville virke forstyrrende for velsignelsen. Far svarte mildt at det var viktig at alle barna var tilstede under velsignelsen fordi vår rene tro var nødvendig. Selv i så ung alder følte jeg ikke bare at Ånden var tilstede, men også den store kjærlighet min far hadde til sine barn. Min fars kjærlighet hjalp meg å tro på og forstå vår himmelske Faders kjærlighet til meg.

Noen år senere deltok vår familie på et nadverdsmøte. Mor var en begavet musiker. Men hun ga mine søstre og meg anledning til å synge istedenfor henne. Jeg husker godt sangen hun ble inspirert til å få oss til å synge:

*Hver gang når jeg leser
i Bibelen min
om Jesus som vandret på jord
og tok alle småbarn så ømt
til seg inn,
ønsker jeg at jeg hos ham fikk bo.
(“Hver gang når jeg leser
i Bibelen min”, Barnas
sangbok, 35)*

Mens mine søstre og jeg sang den sangen, følte jeg meg varm og lykkelig inni meg. Mitt spedevitnesbyrd ble styrket da Den hellige ånd hjalp meg å føle at min himmelske Fader og Jesus Kristus elsket meg.

Jeg er så takknemlig for Den hellige ånds velsignelse og mine foreldres og min himmelske Faders kjærlighet. ■

Jesus Kristus er vår Frelser

En 12 år gammel pike lå i sengen sin og ble mer og mer syk. Foreldrene så hjelpeløst på. De kunne ikke gjøre noe for å redde henne.

Da husket de forbløffende historier de hadde hørt om en mann blant dem som het Jesus. Folk sa at han kunne helbrede syke og få blinde til å se. Kanskje han kunne redde deres datter!

Jairus, pikens far, løp for å finne Jesus. Han tryglet Jesus om å helbrede datteren. Da kom et bud med en fryktelig nyhet. Det var for sent. Piken var allerede død. "Frykt ikke," sa Jesus til Jairus, "bare tro" (Markus 5:36).

Da Jesus og Jairus kom til Jairus' hus, gikk de inn i rommet der piken lå. Jesus tok piken i hånden og ba henne stå opp. Da hun sto opp, ble foreldrene veldig forundret. Jesus hadde bragt deres datter tilbake til livet!

Den dagen viste Jesus hvor høyt han verdsatte piken og hennes familie ved betjene dem. Jesus viser hvor

SANG OG SKRIFTSTED

- "Jeg står helt forundret" (*Salmer*, nr. 111)
- 1 Johannes 4:14

IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Dere kan sammen lese historien om Jairus' datter (se Lukas 8:41-42, 49-56). Deretter kan du vise bildet av Frelseren på neste side og be familiens medlemmer fortelle hva de føler for noen av de fantastiske og utrolige måtene han viser sin kjærlighet til oss på. Familiemedlemmene kan også etter tur lese ett av versene av "Jeg står helt forundret". Etter hvert vers ber du familien sammen synge refrenget. Drøft eller tegn deretter bilder av måter familien kan vise kjærlighet til Frelseren på.

stor omtanke han har for oss på mange fantastiske og utrolige måter:

- Han hjalp til med å skape denne vakre verden og alle dens skapninger.
- Han meldte seg frivillig til å komme til jorden som vår Frelser, selv om han visste det ville bli veldig vanskelig.
- Han brukte sitt liv på jorden til å velsigne, helbrede og under vise andre.
- Han levde et fullkomment liv.
- Han var villig til å lide for våre synder i Getsemane have, og døde på korset så vi kan oppstå og vende tilbake til himmelen. ■

En hage full av velsignelser

Av Linda Pratt

Basert på en sann historie

Buzz! Buzz! Buzz! En travel gul bie landet på en blomst ved siden av Andrea. Hun skvatt opp og løp bort. Andrea likte ikke bier. Hun flyttet seg til et annet sted i hagen for å luke rundt en stor tomatplante.

Andrea ble varm på ryggen av solen. Hun kunne høre at mor var i nærheten i maisradene. Plutselig hørte Andrea mer summing. *Buzz! Buzz! Buzz!* Hun løp for å finne mor.

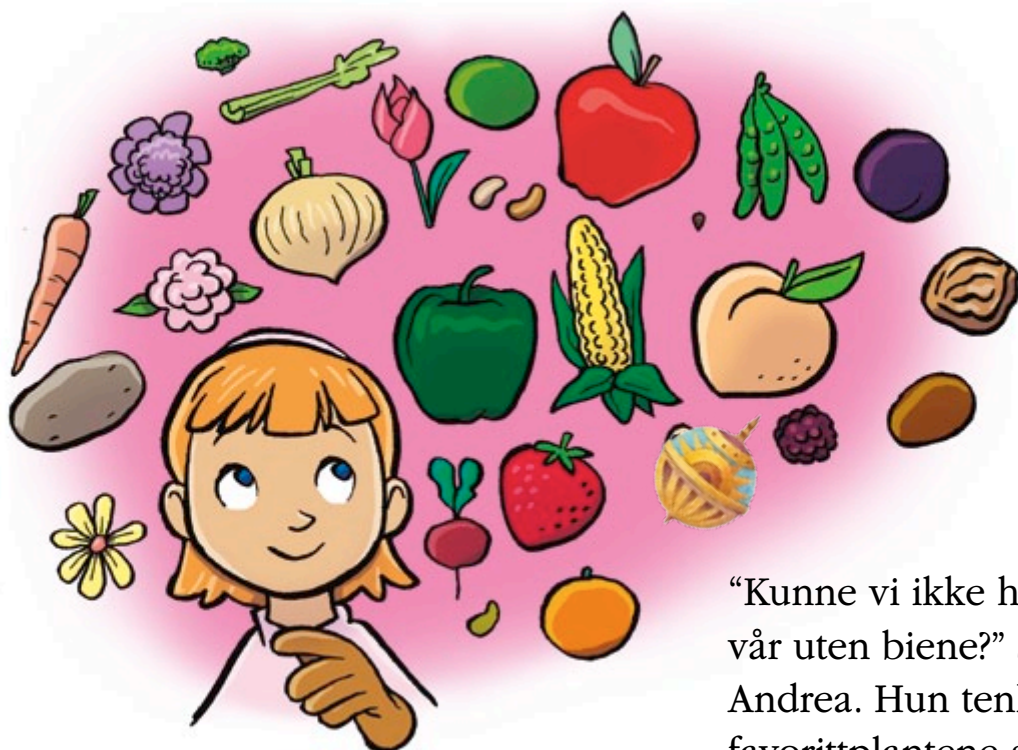

“Det er for mange bier, mamma!” sa hun. “Jeg vil arbeide i hagen uten biene.”

“Vi trenger biene for at det skal vokse noe i hagen,” sa mor. “Jesus skapte biene for at de skal bestøve plantene så vi kan få yndlingsmaten vår.”

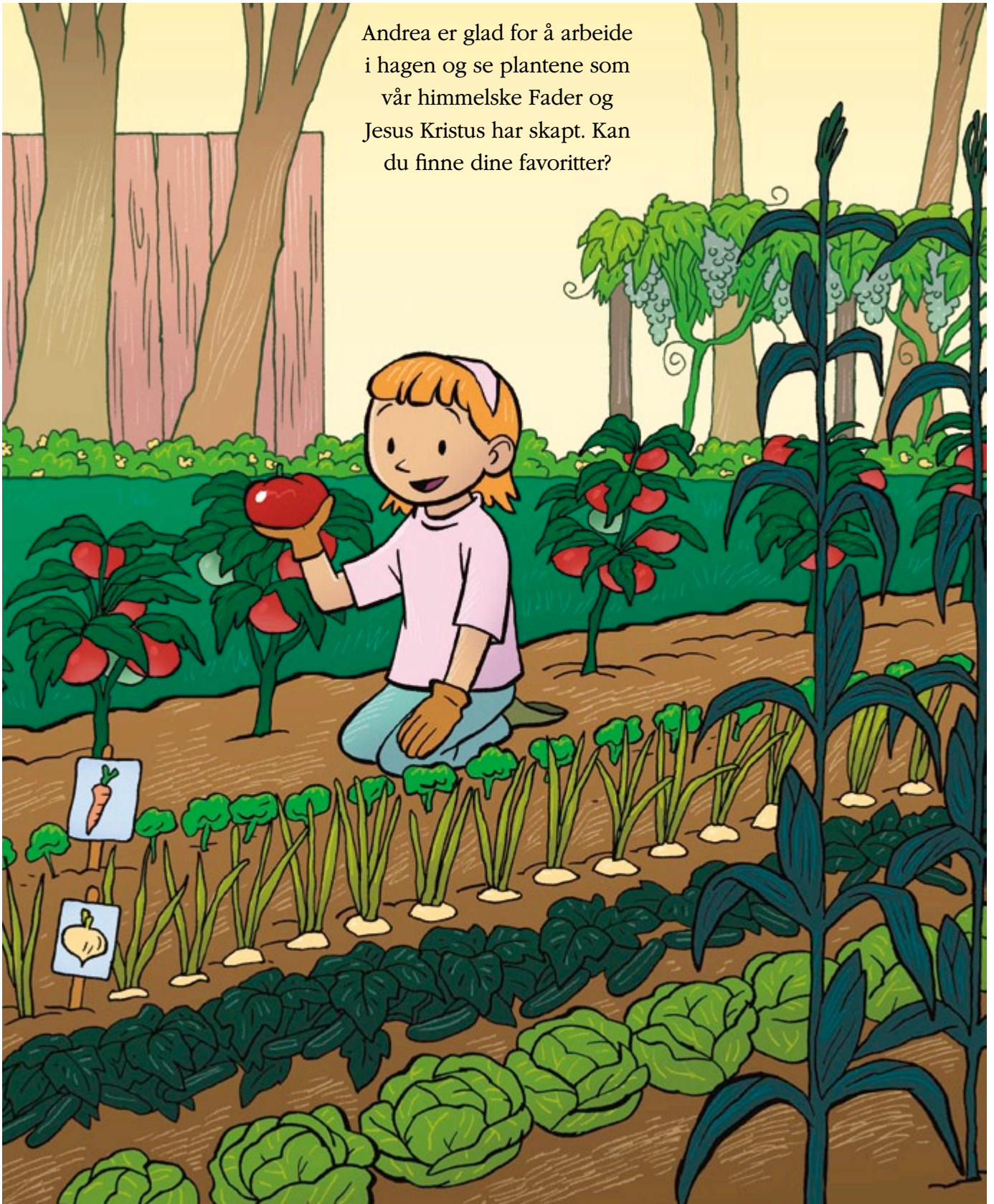
“Kunne vi ikke ha hagen vår uten biene?” spurte Andrea. Hun tenkte på alle favorittplantene sine. Hun likte pene blomster. Hun likte å spise jordbær og tomater. Hun ville ikke like å leve i en verden uten dem.

“Jeg er glad Jesus skapte plantene,” sa Andrea.
“Jeg er glad for at han skapte biene også!” ■

Finn fruktene og grønnsakene

Andrea er glad for å arbeide i hagen og se plantene som vår himmelske Fader og Jesus Kristus har skapt. Kan du finne dine favoritter?

VENTING I FORVÆRELSET

Av Lori Fuller

Kirkens tidsskrifter

En kveld tok jeg med meg tre av mine yngre søsken til templet for å utføre dåp. Da tempelarbeideren kontrollerte anbefalingene våre, oppdaget han at biskopens underskrift manglet på min søsters. Jeg begynte å fylle ut et skjema som jeg skulle gi tempelskriveren, som ville ringe biskopen. Så kontrollerte tempelarbeideren min brors anbefaling og fant ut at den ikke var aktivert. Jeg hadde pennen, så jeg tok imot skjemaet og begynte å fylle ut det også.

Jeg visste at min bror og søster ikke kunne komme inn med feil på anbefalingene, men jeg følte meg ansvarlig for dem, og før jeg hadde hjulpet dem å ordne opp i disse feilene, kunne heller ikke jeg gå inn. Jeg var frustrert over å bli oppholdt utenfor templet. Vi gikk ut fra dåpsrommet og opp til tempelinngangen for å forklare situasjonen. Tempelskriveren sa at han kunne ordne opp i problemet på noen minutter, så vi fire satte oss ned for å vente i forværelset.

Jeg var skuffet da jeg måtte vente i forværelset og utenfor templet på grunn av noen feil i papirene.

Mens jeg satt der, gikk min frustrasjon over til motløshet. Vi ble holdt utenfor på grunn av slike små feil, men de utgjorde hele forskjellen mellom å vente i forværelset og tre inn i Herrens hus. Det hadde vært en stri dag, og jeg hadde regnet med at templet skulle gi meg ro. Jeg var ikke skyld i feilene, men etter hvert som tiden gikk, fikk jeg lyst til å gråte. Jeg prøvde å være god ved å dra til templet og være et eksempel for mine yngre søsken ved å arbeide der. Så hvorfor ble vi holdt utenfor når jeg ønsket så sterkt å være innenfor?

Da gikk noe opp for meg: hvis jeg var mismodig fordi jeg ble holdt utenfor templet på grunn av andres små feil, hvor skuffet ville jeg da ikke være om jeg ble holdt utenfor på grunn av egne feil – at jeg ikke var verdig til å komme inn i templet? Da jeg tenkte over dette, ble jeg plutselig rolig. Jeg følte at jeg hadde lært det Gud ønsket jeg skulle lære. Jeg lovet ham at jeg alltid ville prøve å være verdig til å komme inn i templet. Jeg lovet at jeg aldri ville bli holdt utenfor Herrens hus på grunn av egne feil. Jeg ønsker aldri at mine handlinger skal begrense meg til forværelset.

Senere den kvelden hadde jeg en avtale med biskopen om å fornye min tempelanbefaling. Før jeg gikk, undersøkte jeg om det var noe galt jeg hadde gjort som kunne holde meg utenfor templet. Da biskopen spurte om jeg var verdig til å gå inn i Herrens hus, var jeg takknemlig for å kunne si ja. ■

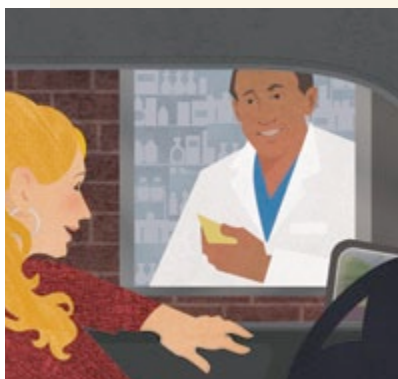
ILLUSTRASJON: ROBERT T. BARRETT

EZRA TAFT BENSON

Ezra Taft Benson utførte mange **arbeidsoppgaver** på familiens gård. Fordi han likte jordbruk, gjorde han seg fortjent til en grad innen landbruksøkonomi og ble til slutt landbruksminister i USA i **Washington, D.C.** President Benson var veldig glad i **Mormons bok** og oppfordret Kirkens medlemmer til å studere den som familier og enkeltpersoner.

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Fremgang med å invitere

Tre unge voksne – en jusstudent, en apotek-kunde og en heisoperatør – viser oss hvordan de delte evangeliet med andre i hverdagen.

s. 42

FOR UNGDOM

s. 64

Hva om jeg hopper over noen av generalkonferansemøtene fordi jeg ønsker å gjøre noe annet den helgen – er ikke det greit?

GÅ IKKE GLIPP AV TELEFONOPPRINGNINGEN

FOR BARN

Jeg følte **Ånden**

Den hellige ånd kan tale til ditt hjerte – også når du er barn.

s. 73

